

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 16 ЛИСТОПАДА 2007 РОКУ ЧИСЛО 46 VOL. CXIV FRIDAY, NOVEMBER 16, 2007 No. 46

Громада відсвяткувала 100-річчя церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку

Служба божа у церкві св. Івана Хрестителя.

Ксеня Гапій
Степан Герилів

НЮАРК, Нью-Джерзі. – 4 листопада церкву св. Івана Хрестителя заповнили сотні людей, щоб відзначити 100-річчя парафії. Службу Божу правили Митрополит УКЦ Стефан Сорока, єпископи Михайло Вівчар, Іван Бура, Василь Лостен, Михайло Кучм'як та 13 священиків, між якими були чотири колишні парохи цієї церкви: Владики Михайло Кучм'як і Михайло Вівчар, о. Богдан Лукій та о. Франко Шадяк, а також три вихованці цієї парафії: брати о. Андрій і о. Іван Чировські та о. Володимир Колпаков.

Служба Божа відзначалася надзвичайною урочистістю. А після неї всі переїхали до бенкетної залі, де при вступі кожний гість – а їх було 600 осіб – дістав в подарунок по дві книжки. Одна з них – це історія церкви, інформації про парохів, а також про вчителів школи, списки всіх її 1,343 ґрадуантів, сотні фотографій. Друга книжка – „Сто голосів" – це спомини 100 парафіян, і кожен з них дещо з іншої перспективи описує свою участь в житті парафії св. Івана Хрестителя.

Ювілейною програмою провадив Ігор Раковський. Він попросив присутніх не розчаровуватися з того приводу, що промов буде лише

(Закінчення на стор. 15)

НА ТЕМИ ДНЯ

Новообрана ВР України готується до першого засідання

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Нью-Джерзі. – У понеділок, 12 листопада, „реґіонали" нарешті подали до Центральної виборчої комісії документи на депутатську реєстрацію, і зробили це дуже злагоджено – відразу усі 175. Ця їхня сконсолідованість, хочемо чи ні, змушує забути, що йдеться ж не про партію в точному розумінні слова, а про олігархічний клан, про маштабний приватно-економічний і цілком позаідеологічний проєкт. Виявляється, не зовсім так. Донецька „братва" стоїть монолітною стіною, знає, чого хоче, а чого – ні, і все зграбніше загортає свої підприємницькі інтереси в гарний, навіть з европейського погляду, папірець політичної програми. Такий ось виверт: в Сєвєродонецьку – місті, сумно відомому зборищем сепаратистів в 2004 році, вони знову готують з'їзд депутатів усіх рівнів, але на цей раз – з нібито цілком протилежним ідейним гаслом – за єдність України. Дуже добре, тільки ж відразу лізе шило з мішка: організатори з'їзду, як і раніше, домагатимуться для російської мови статусу другої державної, але при цьому будуть покликуватися на Европейську хартію мов. Оце і є суттєва частина їхньої програми – політична, але антиукраїнська.

Друга за організованістю і внутрішньою дисципліною сила – це Бльок Юлії Тимошенко. І все ще досить загадкова: один лише Бог знає, скільки в БЮТ від ідеології, а скільки – від клановости. Якщо громадянське суспільство в Україні й надалі залишатиметься таким нерозвиненим, невпливовим, як тепер, то в недалекій перспективі Партія Реґіонів і БЮТ утворять ілюзію двопартійної системи. Тільки ілюзію, бо глибока різниця в розумінні стратегічного роз-

(Закінчення на стор. 3)

17 листопада об 11:45 ранку почнеться Жалібна хода в Нью-Йорку

Банер, виданий Союзом Українських організацій Австралії

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

ЕС спростив візовий режим з Україною

СТРАСБУРҐ, Франція. — Европарлямент 13 листопада ухвалив підписання угод між Україною та ЕС про спрощення візового режиму. Розгляд питань відбувався на тлі суперечок, які існують на переговорах між Україною і Европейським союзом у цьому питанні. ЕС хоче, щоб безвізовий режим, запроваджений Україною для членів ЕС, розповсюджувався і на його новообраних членів – Румунію і Болгарію. Угода про спрощення візового режиму та реадмісії передбачає сталу ціну за візу – 35 евро, надання безкоштовних віз певним категоріям громадян, зокрема студентам, журналістам, рідним тих, хто проживає леґально в ЕС. Угода про реадмісію встановлює чіткі критерії, коли та як повертати осіб, які незаконно проживають на території країн-членів ЕС та України. У свою чергу, Київ стурбований наслідками розширення Шенґенської зони. З першого січня наступного року до Шенґену приєднаються дев'ять країн членів ЕС, більшість з яких межують з Україною. Угода набере чинности після ухвалення Верховною Радою України. *(ББС)*

Президент розкритикував ДАІ

КИЇВ. — За ситуацію на дорогах Президент 12 листопада розкритикував керівництво Міністерства внутрішніх справ і Державну автоінспекцію (ДАІ). На нараді 12 листопада щодо стану справ у сфері безпеки дорожного руху в Україні Віктор Ющенко наголосив, що на дорогах протягом останнього року загинули 7.5 тис. осіб, що вдвічі більше, ніж в Европі. В Україні є понад 4 тис. ділянок на дорогах, де найчастіше стаються Державно транспортні пригоди (ДТП). Раніше В. Ющенко вимагав від Державної служби автомобільних доріг „Укравтодор" поліпшити якість автодоріг і вчасно їх відновлювати. *(Радіо „Свобода")*

В. Ющенко – про важливість визнання Ізраїлем Голодомору

ГАЙФА, Ізраїль. — Провідна щоденна газета Ізраїлю „Єдіот Ахронот" у п'ятницю, 9 листопада, опублікувала інтерв'ю з Президентом України Віктором Ющенком. Напередодні своєї першої офіційної візити до Ізраїлю глава держави зробив особливий наголос на важливості офіційного визнання Ізраїлем Голодомору 1932-1933-их років. Теми двосторонньої українсько-ізраїльської співпраці та збільшення обсягів інвестицій в українську економіку стали основним предметом розмови Віктора Ющенка з працівниками найбільшого ізраїльського щоденника. Крім того, глава української держави поділився своїм баченням внутрішньополітичної ситуації в Україні та взаємин Киева й Москви у контексті енерґетики. Окремим питанням стала тема Голодомору. Очікується, що під час візити до Ізраїлю український президент виступить з офіційним проханням до Кнесету визнати Голодомор геноцидом українського народу. Конкретної позиції щодо цього питання в Ізраїлі й досі не зформовано. У той час, як значна частина парлментарів прихильно ставиться до цієї ініціятиви, деякі можновладці застерігають від неодмінного погіршення контактів з Росією у разі, якщо Єрусалим визнає Голодомор на офіційному рівні. *(„Німецька хвиля")*

„Фокус" назвав 100 найвпливовіших жінок України

КИЇВ. — Юлія Тимошенко, Раїса Богатирьова, Катерина Ющенко увійшли до трійки найвпливовіших жінок України – згідно з оцінюванням „100 найвпливовіших жінок України в 2007 році", проведеного журналом „Фокус", повідомив 8 листопада головний редактор журналу Михайло Гладкий. На 4-му місці – Юлія Мостова, 5-му – Ганна Герман. Шосте місце в оцінюванні 2007 року займає Валентина Семенюк, 7-ме – Віра Ульянченко. 8-ме місце посіла Інна Богословська, 9-те – Марина Ставнійчук, а замикає десятку найвпливовіших жінок Народна артистка України Софія Ротару. 100 найвпливовіших жінок України обирали експерти – 31 чоловік зі сфери політики, підприємництва, науки, журналістики і розважового підприємництва. Середній вік учасниць оцінювання – 46 років, найстарший з яких, Ліні Костенко, 77 років. Вперше в Україні журнал „Фокус" представив оцінку 100 найвпливовіших жінок у жовтні 2006 року. *(УНІАН)*

Україна завершила переговори щодо СОТ з В'єтнамом

КИЇВ. — Українська делеґація на чолі з заступником міністра економіки Валерієм П'ятницьким успішно провела двосторонні переговори щодо вступу України до Світової організації торгівлі (СОТ) з делеґацією Соціялістичної Республіки В'єтнам на чолі і заступником міністра промисловости і торгівлі Лє Зань Вінєм, повідомила 8 листопада пресслужба Міністерства економіки України. Як зазначив міністер економіки України Анатолій Кінах, сторони домовилися про завершення двостороннього переговорного процесу та забезпечення до 15 листопада проведення відповідних внутрішньодержавних процедур схвалення підписаних документів. Українська делеґація ще раз довела, що Україна обрала курс безповоротної демократії і є державою, яка формує конкурентоспроможну економіку. Україна завершила переговори з усіма членами Робочої групи СОТ, крім Киргизстану, підписавши 49 протоколів про взаємний доступ на ринки товарів та послуг. *(УНІАН)*

Серед 15 найбагатших людей Східньої Европи є українці

НЮ-ЙОРК. — Відомий англомовний журнал „Форбс" 8 листопада подав оцінювання найбагатших людей Східньої Европи. На другій і третій сходинках оцінювання – підприємці Ринат Ахметов, з 4 млрд. дол., і Віктор Пінчук - з майже 3 млрд. дол. Далі йдуть Віталій Гайдук, Сергій Тарута, Генадій Боголюбов, Ігор Коломойський. Замикає п'ятнадцятку Костянтин Жеваго. Найбагатшою людиною Східньої Европи „Форбс" називає чеха Петера Келнера. Проте жоден із 15 східньоевропейських багатіїв не увійшов до сотні найбагатших людей світу. *(Інститут Масової Інформації)*

В українському парляменті поменшає жінок

КИЇВ. — У Верховній Раді України VI скликання працюватиме 34 депутати-жінки, що становить 7.6 відс. від усього складу парляменту. Найбільш „жіночими" є Партія Реґіонів та БЮТ – по 11 жінок у кожній. Найменше представниць прекрасної статі у Бльоці Володимира Литвина. Про це йдеться у дослідженні Аґентства моделювань ситуацій „Електоральна аналіза підсумків виборів 2007 в Україні. Якісні та реґіональні параметри нового парляменту". Згідно з дослідженням, у Верховній Раді 4-го скликання було 5.5 відс. жінок від усього депутатського складу, 3-го скликання - 8 відс., а 1-го – лише 3 відс. Як відомо, за результатами позачергових парляментських виборів Партія Реґіонів отримала 175 мандатів, і тому частка жінок в цій політичній силі в парляменті становить 6.3 відс. Водночас БЮТ має 156 мандатів, і жінок у процентному вимірі – 7 відс. Провідником за співвідношенням чоловіки/жінки в новому парляменті є КПУ. Із 27 мандатів 4 належать жінкам, а це 14.8 відс., від усіх комуністів парляменту. Із 72 мандатів НУНС 7 (9.7 відс.) – у жінок. Найбільш „чоловічою" політичною силою в новому парлямент є Бльок В. Литвина. За списком цього блоку пройшла лише одна жінка, а це становить 5 відс. від 20 отриманих цією політичною силою мандатів. Тобто в новому парляменті працюватиме 416 депутатів-чоловіків та 34 депутати-жінки. *(„Кореспондент")*

Українському керівництву слід почати вирішувати проблеми

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Для української еліти настав час продемонструвати, як вона виконує волю виборців, заявив 8 листопада головний радник з України, Білорусі і Молдови Верховного представника Европейського союзу зі зовнішньої політики Гав'єра Солани Пірка Тапіола. „Добрі виборці, добрий народ. Українська еліто, дай нам, будь ласка, відповідь: чи ти є такою ж доброю, як твій електорат? Тому що ми, звичайно, на це сподіваємося", – зазначив радник Г. Солани. Він наголосив, що не стурбований тим, яка саме коаліція зформується в Україні. П. Тапіола зазначив, що українському керівництву слід вирішити проблему боротьби з корупцією та зміцнення системи правосуддя. Він наголосив, що Київ має створити Конституцію, яка витримає випробування часом і буде прийнятною для всіх політичних сил. На конференції „Україна після виборів: чи буде помаранчеве майбутнє?", організованій Центром европейської політики, виступали також українські політологи. *(Радіо „Свобода")*

За звання „Королеви світу" змагатиметься киянка

КИЇВ. — Боротися за звання „Королева Світу-2007" буде 17-річна киянка Марія Черкунова, володарка звання „1-ої віцекоролеви світу–України". Переможниця українського конкурсу луганчанка Яна Маловська не може їхати на міжнародне змагання, оскільки їй необхідно виконувати контрактні зобов'язання, пов'язані з працею моделі в закордонному аґентстві. У висліді М. Черкунова стане наймолодшою представницею країни на міжнародних конкурсах краси першого рівня. М. Черкунова – першокурсниця Київського університету „Східній світ". *(УНІАН)*

Медаля від В. Путіна

ЛЬВІВ. — Директор і художній керівник Львівського оперного театру ім. Соломії Крушельницької Тадей Едер отримав від Володимира Путіна медалю ім. Олександра Пушкіна „за великий внесок у поширення, вивчення російської мови, збереження культурної спадщини, зближення і взаємозбагачення культур націй і народностей", повідомила 8 листопада „Львівська газета". Т. Едер відкидає твердження, які з'явились у львівських і всеукраїнських інформаґентствах, про те, що його нагородили за поширення російської мови. Медалю ім. О. Пушкіна отримали загалом 10 українців, серед яких Галина Таран – генеральний директор Кам'янського заповідника, Володимир Казарін – проректор з наукової роботи Таврійського університету ім. Володимира Вернадського та інші. Окрім українців, відзнаки від В. Путіна удостоїлися президенти Чехії, Хорватії, Монголії, міністер оборони Китаю, російські посли в ряді країн світу. *(„Львівська газета")*

Затримали в селі босих і побитих китайців

УЖГОРОД. — На Закарпатті 7 листопада затримано 10 нелеґальних міґрантів з Китаю, над якими знущалися провідники. До співробітників прикордонної комендатури „Великий Березний" надійшла інформація про групу азіятів, які ходять по вулицях селища Малий Березний. Через деякий час прикордонники затримали біля поштового відділення 10 осіб азійської зовнішности. Затримані не мали жодних документів, деякі з них були босі та мали на тілі сліди тілесних ушкоджень. Чужоземці зуміли пояснити, що вони є вихідцями з Китаю. Жестами китайці показали, що втекли від чотирьох чоловіків, які утримували їх у приватному будинку та знущались над ними. Після цього, до будинку, вказаного нелеґалами, вирушила спільна група прикордонників, співробітників СБУ та райвідділу міліції. В будинку виявили, що нелеґалів утримували у підвалі, де на стінах та підлозі була свіжа кров, а також сліди втечі. Наразі затримані китайці доставлені до пункту тимчасового тримання незаконних міґрантів Чопського прикордонного загону. *(УНІАН)*

Ще одне нагадування Україні

Заява Українсько-американської екологічної асоціяції

Катастрофічний вилив нафти між Озівським та Чорним морями, що стався 10 листопада, повинен слугувати ще одним нагадуванням Україні про необхідність якнайшвидшого зниження залежности від імпортів нафти та інших енерґоносіїв з інших країн.

Крім втрачених людських життів, нафтова пляма є серйозною загрозою для морських рослинного та тваринного світів, а також для населення реґіону. Вона також має прямий вплив на якість довкілля прибережної смуги. До цього часу невідомим є розмір коштів, необхідних на ліквідацію наслідків аварії, але, швидше за все, ця сума буде високою, а саме подолання наслідків займе довгий період часу.

Єдиним існуючим способом запобігти подібним ситуаціям у майбутньому є значне зниження залежности України від імпорту нафти, газу та інших енерґоресурсів шляхом здійснення проєктів з енерґозбереження та використання широкого потенціялу джерел відновлюваної енергії, а також екологічно відповідальний видобуток корисних копалин з українських надр.

Українсько-американська екологічна асоціяція є незалежною неурядовою громадською організацією, заснованою у 2004 році та зареєстрованою у США та Україні. Вона складається з близько 900 українських та американських наукових організацій, науковців, представників підприємництва та уряду, що об'єдналися для обміну інформацією з широкого кола екологічних питань. Ці питання включають енерґетику, зміни клімату, забруднення повітря та води, збереження ґрунтів, зменшення токсичних відходів, стійкий розвиток сільського господарства, захист диких тварин та рослин.

Адреси: 8606 Greenwood Ave., #2, Takoma Park, MD 20912 USA. Тел.: (301) 588 4741. Електронна пошта: ua_ea@yahoo.com. Сторінка в Інтернеті: http://www. ua-ea.org. Адреса в Україні: вул. Струтинської, 11, кімн. 18, Рівне, 33003 Ukraine. Тел.: (380-68) 569-5137.

11 листопада 10 суден утонули або сіли на мілину в Озівському і Чорному морях. На фото: російський теплохід, що перевозив сільськогосподарську техніку з Румунії до Росії, викинуто на мілину біля мису Меґаном.
Фото: УНІАН

11 листопада шторм переламав нафтоналивний танкер, у воду потрапило близько 1.3 тис. тонн мазуту. На рейді порту затонули два кораблі, які мали 6.8 тис. тонн сірки.У забрудненій мазутом воді, в районі коси Тузла, Крим, гинуть птахи. Мазут починає осідати на дно, що вкрай небезпечно для риб. Не тільки мазут становить небезпеку для природи, але й сірка – на дні лежить її близько 7 тис. тонн. *Фото УНІАН*

Верховна Рада...

(Закінчення зі стор. 1)

витку Української держави не дозволить їм конструктивно співпрацювати в системі „влада – опозиція".

Одначе, сьогодні найбільше заважає визначенню, хто є хто в Україні, не так різне бачення стратегії, як все та ж самоцільна боротьба за владу, вже тепер вельми загострена майбутніми президентськими виборами. Наприклад, чому „реґіонали" так довго тягнули з реєстрацією в ЦВК? Бо знали, що час працює на них: та не злютована ніякою дисципліною, ідеологічно різнорідна химера, якою є багатопартійний бльок „Наша Україна – Народна самооборона", незважаючи на офіційну угоду з БЮТ щодо утворення парляментської коаліції, ледве чи здатна дотримувати свого слова. Що ми й бачимо. Двоє „нунсівців", Ігор Кріль та Іван Плющ, таки не підписали згаданої угоди, а голова партії „Собор" Анатолій Матвієнко вже наполягає на внесенні змін то тексту угоди.

Віктор Ющенко перебуває у дуже складному і хисткому становищі, але це у більшій мірі його власна, людська, а не президентська проблема: він не зацікавлений побачити в кріслі прем'єра ні Ю. Тимошенко, ні Віктора Януковича, тому що це крісло – найкращий „піар" перед президентськими виборами. Йому було б дуже вигідно пов'язати бютівців і „реґіоналів" у парляменті в такий спосіб, щоб вони не конфронтували і не збільшували цим своєї відомости і вагомости в суспільстві. Звідси – його велике бажання підштовхнути парляментські фракції до, як він каже, „найширшої" коаліції. Розумні голови навіть стверджують, що В. Янукович значно ближчий Президентові, ніж Ю. Тимошенко.

Певна річ, не ближчий, ніж „власна сорочка", а нею, як відомо, має стати пропрезидентська партія, в яку, за оголошеним перед позачерговими виборами пляном, повинні влитися всі дрібніші партії, котрі входять в НУНС. Це немалий клопіт, та уникнути його не можна, бо самостійно „Наша Україна", яка так добре навчилася розчаровувати своїх виборців, швидше за все, не дістане значної підтримки. Тільки ледве чи щось вийде і з цього розрекламованого великого об'єднання. Вже ось голова Української народної партії Юрій Костенко висуває свої умови участи УНП у заснуванні єдиної партії на основі „Нашої України". Він вважає „нашоукраїнців" лібералами, а себе зараховує до правих сил - то яка ж може бути спільна партія з лібералів і правих? Вже не кажучи про драстичні різниці в підходах до економіки і до проблеми продовження-непродовження політичної реформи.

Проте заковика – не в правих, а в самій „Нашій Україні" – вона майже дочиста втратила свій внутрішній помаранчевий ідейний „клей", й одне крило, хоч і дещо сором'язливо, потай, тягне за Партією Реґіонів, інше - за БЮТ.

Якщо така „єдність" у лавах НУНС потриває ще трохи, то ледве чи угода з БЮТ матиме якесь практичне значення і ледве чи справа закінчиться призначенням Ю. Тимошенко прем'єр-міністром. Втім, спостерігачі все більше схиляються до думки, що в цій неймовірно ускладненій українській ситуації їй, може, й не варто боротися за цей пост, а доцільно залишитися в опозиції - опозиціонерка-бо з неї неперевершена.

На даний момент в новообраному парляменті вирує „тісна співпраця" утвореної з представників фракцій робочої групи, завданням якої є підготувати перше засідання Верховної Ради 6-го скликання. Згідно з Конституцією, це перше засідання повинно відбутися не пізніше 26 листопада. Тим часом робоча група ще ніяк не годна домовитися, хто її має очолити. У зв'язку з цим коментатори українських ЗМІ іронічно-саркастично порівнюють українську ситуацію з польською: у Польщі вибори до сейму відбулися пізніше, а депутати вже встигли зформувати коаліцію і вже нормально працюють новий прем'єр і новий уряд. Трохи з цього сарказму українська „четверта влада" мала б взяти на своє конто, бо вона здебільшого все ще виступає в ролі реєстратора фактів, подій і явищ в житті суспільства – замість передбачати їх і підказувати найпродуктивніші варіянти розвитку.

Засідання групи з підготування першого засідання Верховної Ради шостого скликання під головуванням голови ВР України п'ятого скликання Олександра Мороза у Києві в понеділок, 12 листопада.
Фото: УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

В. Путін вважає за можливе стати прем'єром Росії

КРАСНОЯРСЬК, Росія. — Президент Росії Володимир Путин заявив, що перемога партії „Єдина Росія" на парляментських виборах наступного місяця дасть йому моральне право зберегти впливи після того, як наступного року він закінчить президентський термін. В. Путін зробив таку заяву 13 листопада під час відвідин Красноярська. Він додав, що коли люди голосуватимуть за „Єдину Росію", то це означає, що вони довіряють йому. В. Путін сказав, що перемога партії також означатиме, що він має право вимагати від урядових службовців втілення рішень в життя. Проте він відмовився сказати конкретно про свою майбутню ролю у російській політиці, додаючи, що існують різні можливості. Минулого місяця В. Путін сказав, що на найближчих виборах він очолюватиме партійний список „Єдиної Росії". Він також додав, що натяки на те, що він міг би стати прем'єр-міністром Росії в майбутньому, мають під собою підстави. *(„Голос Америки")*

ЕС та США домовилися посилити економічну співпрацю

ВАШІНҐТОН. — Европейський союз та США домовилися посилити економічну співпрацю. Про це йдеться в спільній заяві ЕС та США за підсумками першого засідання Трансатлантичної економічної ради, яке завершилося 11 листопада у Вашінґтоні. Сторони, зокрема, домовилися найближчим часом розробити пропозиції щодо взаємного визнання бухгальтерських стандартів, об'єднати підхід до надання дозволів на використання медичних препаратів для рідкісних захворювань, досягли домовлености на експертному рівні щодо мірил біопалива. Крім того, европейська сторона пообіцяла до наступної зустрічі ЕС-США на підставі порад науковців розробити підходи до вирішення питання щодо постачання американської курятини на европейський ринок, а американська адміністрація з безпеки та охорони здоров'я до наступного засідання Трансатлантичної ради підготує доповідь щодо проґресу в полегшенні торгівлі електричною продукцією. (*УНІАН)*

Б. Бгуто відмовилася брати участь у виборах

ІСЛАМАБАД, Пакистан. — Президент Пакистану Первез Мушараф обіцяє провести загальні вибори до 9 січня. Але при цьому він має намір зберегти в країні надзвичайний стан. Точну дату голосування визначить виборча комісія, а до цього країною правитиме тимчасовий уряд. Провідник опозиції, екс-прем'єр Пакистану Беназір Бгуто розцінила оголошення терміну виборів як позитивний крок. При цьому вона наголосила, що в умовах надзвичайного стану вільні й чесні вибори неможливі. США та інші західні країни закликають якомога швидше скасувати надзвичайний стан у Пакистані. Колишній прем'єр-міністер Пакистану Б. Бгуто, яка знаходиться під домашнім арештом у Лагорі, 14 листопада оголосила, що ні вона, ні керована нею партія не братимуть участи у майбутніх парляментських виборах. Одночасно Б. Бгуто повідомила, що співпрацюватиме з іншим колишнім прем'єром Пакистану, Навазом Шаріфом, за встановлення в Пакистані демократії. Цього ж дня поліцейські оточили будинок у Лагорі, де зупинилася Б. Бгуто, а влада Пакистану оголосила, що впродовж найближчих семи днів опозиціонерка перебуватиме під домашнім арештом. Б. Бгуто плянувала почати 14 листопада велику акцію протесту проти президента П. Мушарафа. Вона мала намір зробити разом зі своїми прихильниками „довгий марш" з Лагору до столиці країни Ісламабаду. Раніше Б. Бгуто заявляла, що кандидуватиме на загальних парляментських виборах, які повинні пройти в Пакистані на початку січня 2008 року, й добиватиметься посади прем'єра. Активісти Партії пакистанського народу (ППН), якою керує Б. Бгуто, були змушені почати марш протесту без неї. Колона демонстрантів і понад 100 автомобілів почали рух з Лагору у бік міста Касур. Представники партії стверджують, що до них мають намір приєднатися ще тисячі прихильників. Учасники акції плянують пройти близько 300 кілометрів з Лахор до Ісламабаду, зупиняючись для проведення вічів. ППН розраховує, що акція може зайняти три-чотири дні. *(Радіо „Свобода", „Кореспондент")*

Москва погрожує

МОСКВА. — Росія може розмістити ракети малого радіюсу дії в Білорусі. Це стане можливим, якщо США розташують систему протиракетної оборони у Центральній Европі, повідомив 14 листопада голова артилерії і ракетних військ Росії, генерал-майор Володимир Зарітський. Офіційна Москва вважає американську систему ПРО загрозою російській національній безпеці. У червні російський президент Володимир Путін остеріг, що Росія наведе ракети на цілі в Европі, якщо США не відмовляться від своєї ініціятиви. Офіційний Вашінґтон плянує розташувати радіольокаційну станцію і перехоплювачі ракет у Чехії та Польщі. (*Радіо „Свобода")*

Неспокій у Грузії вщухає

ТБІЛІСІ, Грузія. — Рада Европи, Евросоюз та США закликали владу і опозицію Грузії до стриманости під час заворушень та демонстрацій. А правозахисна організація „На сторожі людських прав" назвала „зловживанням силою" використання грузинськими правоохоронцями гумових куль проти демонстрантів. Сотні осіб постраждали під час розгону опозиціонерів, які вимагали резиґнації президента і звільнення політв'язнів. У розпалюванні заворушень у Грузії президент Михайло Саакашвілі звинуватив Росію. Він оголосив про вигнання з Грузії трьох співробітників російського посольства в Тбілісі, яким закинули аґентурну діяльність. Грузія також відкликала свого посла з Москви для консультацій, а посла Росії в Тбілісі викликали до міністерства закордонних справ Грузії. Росія 8 листопада відкинула звинувачення у підривній діяльності. А голова нижньої палати російського парляменту Борис Гризлов заявив того ж дня, що „політика звинувачення Росії у будь-чому триває вже кілька років. Я вважаю, це робиться за вказівкою спецслужб США". Тим часом після сутичок провідник Грузії М. Саакашвілі запровадив в країні надзвичайний стан на півмісяця. Одначе від 12 листопада у Тбілісі знову запрацювали учбові заклади й громадський транспорт, які не діяли від 8 листопада. Залишаються обмеження для засобів масової інформації. У місті все ще заборонені віча, маніфестації та страйки. Парлямент Грузії цього ж дня відновив консультації між головою Ніно Бурджанадзе та представниками опозиції. Надзвичайний стан запровадив президент М. Саакашвілі після розгону демонстрації опозиції. *(ББС,Радіо „Свобода")*

Дж. Буш пообіцяв швидке зміцнення доляра

ВАШІНҐТОН. — Президент США Джордж Буш 14 листопада заявив, що курс доляра в майбутньому зміцниться. Він пояснив свою заяву сильною економікою країни. Дж. Буш також згадав, що в США залишаються сильними основні економічні показники: низька інфляція, невисокі відсоткові ставки. Крім того, зазначив він, зростає кількість робочих місць і Внутрішній валовий продукт (ВВП). Найкращим місцем для визначення курсу валюти є ринок, вважає Президент США. Нагадаємо, що впродовж останніх декількох місяців курс доляра впав на світових валютних ринках відносно евро до рівня 1.45 дол. за одну одиницю европейської валюти. (*„Кореспондент")*

У Польщі оголосили про створення урядової коаліції

ВАРШАВА, Польща. — Провідник „Громадянської плятформи" Доналд Туск, якому 9 листопада президент Лех Качинський доручив зформувати уряд, уже 11 листопада представив кандидатури керівників основних міністерств. Серед них і депутати Европейського парляменту: Богдан Клих буде міністром оборони, а Барбара Кудрицка – науки і вищої освіти. „Створюється коаліція з партнером, який відрізняється від „Громадянської плятформи", однак, ми є ґарантом того, що різниця в поглядах не обов'язково означає конфлікти, аґресію чи ненависть", – заявив Д. Туск. Він домовився про коаліцію з Польською селянською партією. Її провідник Вальдемар Павляк став віцепрем'єром. „У цій коаліції ми хочемо взяти на себе відповідальність за соціяльну сферу", – заявив В. Павляк. 16 листопада Д. Туск представить склад кабінету міністрів президентові країни. *(ББС)*

Узбережжя Керченської протоки забруднено нафтою

КЕРЧ. — На узбережжі Керченської протоки після бурі й викликаних нею аварій суден виявлено забруднення нафтопродуктами довжиною 12 кілометрів. Буря 11 листопада стала причиною безпрецедентної надзвичайної ситуації в Озівському й Чорному морях – за даними Міністерства надзвичайних ситуацій (МНС), за один день затонули чотири судна, ще шість сіли на мілину, отримали пошкодження два танкери, одна баржа перебуває в дрейфі. У висліді корабельних аварій у воду потрапило близько 6.8 тис. тонн сірки й близько 1.3 тис. тонн мазуту. Спостерігається біля кромки водоростей забруднення чорного кольору з явним запахом нафтопродуктів. Середня ширина забруднення – близько двох метрів, є факти загибелі птахів, які загрузли в нафтопродуктах. Аналогічні викиди нафтопродуктів виявлено на косі Тузла й на косі Чушка. В районі селища Ілліч Темрюкського району виявлено пляму мазуту довжиною 800 і шириною 10 метрів". *(УНІАН)*

Президент Франції у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. — Франція підтримує США у боротьбі з тероризмом, братиме активну участь в акціях в Афганістані та домагатиметься припинення Іраном ядерних програм. Про такі наміри своєї країни заявив 8 листопада Президент Франції Ніколя Саркозі під час переговорів у Вашінґтоні з Президентом США Джорджем Бушем. На думку французького керівника, розбіжності між Парижем та Вашінґтоном щодо війни в Іраку не повинні перешкоджати взаєминам двох країн як союзників. Н. Саркозі також виступив перед членами Конґресу США, які відреаґували на його промову овацією. *(Радіо „Свобода")*

У М'янмарі спостерігаються позитивні зміни

НЮ-ЙОРК. — Про це 13 листопада під час доповіді у Раді Безпеки ООН заявив посланець ООН Ібрагім Ґамбарі, який завершив шестиденну візиту до цієї країни. Військова хунта М'янмари під час антиурядових протестів скасувала комендантську годину і звільнила 2,700 затриманих і політичних в'язнів. Однак, влада наразі не дала ґарантій, що припинить тиск на провідника опозиції, нобелівську лавреатку Авн Сан Су Чжи, яка 12 з останніх 18 років провела під домашнім арештом. Після вересневих антиурядових протестів влада М'янмари під тиском світової спільноти дозволила опозиціонерці вперше за три роки зустрітись з провідниками її партії „Національна ліґа за демократію" і урядовцями. (*Радіо „Свобода")*

Вбивство у фінляндській школі

ГЕЛЬСІНКІ, Фінляндія. — У Фінляндії 8 листопада оголосили жалобу за загиблими у місті Туусула. У місцевій школі 18-річний юнак розпочав стрілянину – загинули семеро учнів і жінка-директор. Після скоєння вбивств зловмисник вистрелив собі у голову і через кілька годин помер у лікарні. Напередодні трагедії, що сталась 7 листопада, на одній з Інтернет-сторінок розмістили відеоролик з натяком на можливий напад на школу. (*Радіо „Свобода")*

КОЛОНКА КОМЕНТАТОРА

Чи Україна готова до партизанських жартів?

Марта Богачевська-Хомяк

„Найприкольніший", тобто, в перекладі з вуличної говірки, найцікавіший новий ресторан у Львові не має вивіски. Правда, є дві досить обшарпані синьо-жовті стяжечки на входовому одвірку, але це так – для замилування очей. Такі самі синьо-жовті стяжечки висять на сусідньому входовому одвірку будинків на Ринку. Заходьте в будинок навпроти Ратуші. Йдете на кінець коридору, де колись, навіть за совєтів, був ресторан „Червоний Лев". Стукаєте у дерев'яні двері. Вас зустрічає націлений на вас автомат в руках дебелого, але пристаркуватого повстанця. Він вас грізно питає – залежно від настрою – чи є комуністи, москалі, задрипанці? Ви – коли знаєте, в чому тут річ, – попереджуєте його своїм „Слава Україні, Героям слава!". Не пробуйте „Честь України – Готов Боронити" – це з іншого тому підручника історії України, і дядько того тому ще не перегортав.

Спускаєтесь сходами вниз. Темно. На стінах – тьм'яні ліхтарі, немовби каганці. Камінні стіни подекуди оббиті невикінченими дошками. Тут і там шинелі, зброя, але більше великих фотографій – гарно виконаних і вміщених на прозорому та підсвітленому шовкові – різних повстанців. Групові, поодинокі, всі усміхнені, всі радісні, всі виграють бій. Час від часу кілька офіціянтів чи охоронців, у повстанських однострoях, проходять муштру, чи пак впоряд. Стріляють. Гук іде по всіх кімнатах.

Дерев'яні, грубо збиті столи, прості стільці. Замість тарелів – польовий військовий посуд типу Другої світової, але новітнього виробу. Ложки, виделка, зґрабно злучені ножі – дбайливий виріб Норвегії. Їжа з дотепними назвами – „крильця Туполева", „цнотлива партизанка", „свято у лісі". Смачна та щедра. Такі ж і напої. Обслуга повільна. Народ забавляється. Музика різна – то попса, то рок, то патріотична. Дехто співає. Присутні туристи з Москви фотографуються з кожним видом зброї, включно з червоною ракетою. Атмосфера весела, не вимушена. Публіка переважно молода – мало хто з емеритів має зайву сотку на смачну вечерю з випивкою.

Кому під п'ятдесятку, крутиться на стільці. Щось таки щемить. Тут і в тій же самій пивниці могли бути вже схоплені повстанці. В катакомбах під Римом якщо і є ресторан, то немає ікон святих. А тут дивляться на тебе усміхнені повстанці, всі молоді, всі веселі. Та й офіціянти під них – такі ж молоді дівчата та хлопці.

Але народ поблизу нас починає питати, які це повстанці і що саме тут відбувалось. Хтось пояснює – напівжартома, напів – як то було. Минуло пів століття. Режим остаточно впав. Сучасна держава цих повстанців ще не вповні визнала. Ледве дійшла до Мазепи, і то разом з Катериною в Одесі. Прийде ще час і на повстанців. Одначе, економіка випереджує політику. Ресторан „Криївка" заробляє добру копійку. Прізвище керівника, кажуть, було славне колись.

У Києві декілька років тому поблизу Лаври, де сходяться вулиці Московська, Кутузова, Суворова та Січневого Повстання (ця остання остаточно такиноситиме ім'я Мазепи) також був „прикольний" ресторан – „Остання барикада". І там теж були смішні назви страв – „Останній москаль" і „Чорна катюша". Були газетні витинки, фотографії з голодівки на бетоні – тієї студентської предтечі сучасної самостійної України – кілька згадок про шістдесятників. Сучасні письменники читали в „Останній барикаді" свої твори, політики дискутували політику. Але „Остання барикада" не встоялась довго. Політичні дискусії в „Барикаді" перед виборами 2002 року не подобались владі. Вона натиснула на спонзора, і той вирішив закрити ресторан. Недавно на цьому місці відкрили російськомовний чеський ресторан – „У хорошего попа".

І тепер київській еліті цікаво – як зареаґує Львів на повстанську „Криївку"? Як на наругу над оспіваними повстанцями чи як на прояв холоднокровного намагання середньої кляси стати багатшою? Чи, може, за кілька місяців „Криївка" піде слідами „Останньої барикади"? Та не журіться – в обох містах залишаться всякі „Дольче", „Ріколи", „Арізони", „Вероніки", „Фрайдейси", „Айвенґи"», „Єлов лемони", як також різні „Швидко", „Карт'Оплі", та „Мекдоналдси", щоб народ міг попоїсти без політичних чи історичних „приколів".

„Українські опери" на компакт-дисках

ЛЬВІВ. — Випущено колекцію з чотирьох українських опер на компакт-дисках. До неї увійшли опери Миколи Лисенка „Тарас Бульба" (виконання 1972 року), Платона Майбороди „Милана" (в записі того ж таки 1972-го) та два оперні твори Костянтина Данькевича – „Назар Стодоля" й „Богдан Хмельницький" сценічних версій 1968 та 1953 року. Тому колекцію цілком можна назвати антикварною. Виконання всіх оперних творів – на той час Державного театру опери та балету ім. М. Лисенка, тож маємо можливість почути голоси Дмитра Гнатюка та Бориса Гмирі, Бели Руденко й Олександра Чулюк-Заграя. У майбутньому варто додати до колекції не менш цінні взірці з творчости того ж М. Лисенка чи галицьких композиторів, чи авторів XX ст. *(„Львівська газета")*

Уточнення

У „Свободі" від 19 жовтня (ч. 42) на першій стор., у повідомленні про Указ Президента України, слід читати: „З нагоди 100-річчя від дня народження Романа Шухевича та 65-річчя створення Української Повстанської Армії".

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА

Олександер Кошиць: життя та творчість у Новому світі

Василь Гречинський

(Закінчення. Початок статті в ч. 45)

Кошицеве мистецтво у виріванні „accelerando", „ritenuto" завжди вражає авдиторію своєю досконалістю. Ефект співу „мурмурандо" впливає на слухача, як щось нове, досі незнане. О. Кошиць добивається не просто рівного звучання закритим ротом. Цей ефект набуває „сурдинної" суцільної педалі акомпаніяменту хором з інструментальним забарвленням. Один з мексиканських критиків навіть пропонував ввести термін „музика Кошіціна". Він не був диріґентом у звичному значенні слова. Коли О. Кошиць диріґував, складалося враження, що він гіпнотизує. Він був чарівником. Магічною мімікою підкреслював мелодійну, динамічну або ритмічну лінію фрази, красою жесту загострював естетичне враження. Рухом одного пальця умів передати свої наміри капелі, яка в його руках була покірним інструментом.

Під час диріґування він нехтував диріґентською паличкою, у порівнянні з виразністю його рук паличка була б зайвою річчю. Цей спосіб диріґування став своєрідним творчим відкриттям для О. Кошиця після одного прикрого випадку. Павло Маценко / Спогади ч. 2., ст. 46/ згадує епізод, який йому розповів О. Кошиць: на одному з концертів у Києві О. Кошиць під час диріґування був так схвильований, що, тримаючи батуту в правій руці, з розгону вдарив нею в ліву долоню й пробив її наскрізь. Рука була оперована, і з того часу датується його диріґування без батути. Це „нововведення" було спостережене в усьому світі й зробило цілу революцію. Спосіб диріґування О. Кошицем без батути став законом для багатьох учителів диріґування в консерваторіях музики світу, як і в самих диріґентів.

Основну частину концертного репертуару як капелі, так і Українського Національного Хору, складали обробки українських народних пісень. Поряд з кращими прикладами в ділянці аранжування народної пісні тогочасних композиторів, обробки народних пісень самого О. Кошиця займали досить значну частину в концертних програмах. Сама композиторська спадщина О. Кошиця налічує і деякі оркестрові ілюстрації до п'єс театру М. Садовського, дві увертюри для оркестри.

Для хору, крім п'ятьох Літурґій та дрібніших духовних творів, ним заранжовані „Веснянки", два десятки колядок, два десятки кантів. Також написані оригінальні твори та з аранжовано близько 300 народних пісень, з яких видано шість десятків, та англійською мовою в новому аранжуванні (вже в Америці) три десятки. Крім того, чотири десятки чужинецьких пісень, так званих „Музичних гобеленів".

Віддаючи належне тогочасній традиції, О. Кошиць аранжує деякі пісні, додаючи інструментальний супровід. При тому залишається з власною думкою про пісню як самодостатню красу, якій ніяких прикрас не потрібно.

Треба підкреслити і винняткове значення О. Кошиця у збагаченні української хорової літератури піснями чужоземного походження. Він, чи не один з перших, зрозумів важливість збагачення українського хорового репертуару музичними творами народів світу. Ним зроблені обробки та переклади на українські тексти.

О. Кошиць поповнює і світову хорову літературу своїми обробками американської, мексиканської, шотляндської, норвезької, ірляндської пісні. Багато пісень, завдяки О. Кошицеві, набувають свого другого життя. Навіть такі знайомі твори, як „Listen to the Lambs" – американська, „Paloma Blanca" – мексиканська, „The Old Folks at Home" – американська, „Vente Nina" – креольська, „Susanna" – американська,- звучать по-новому, свіжо. Спосіб, яким Кошиць аранжував ці пісні,

(Закінчення на стор. 26)

Василь Гречинський виступає в НТШ-А з доповіддю про О. Кошиця.

Грузинські лекції для України

Кілька років Грузія і Україна йшли подібними шляхами щодо демократичного оновлення держави і суспільства. Так було до 7 листопада, коли грузинська поліція застосувала сльозогінний газ, водомети і кийки для розгону демонстрантів у столиці. Поліція арештовувала опозиціонерів, медики вивозили поранених до лікарень. Ці події похитнули поширені на Заході уявлення про президента Михайла Саакашвілі як про демократа європейського взірця. 8 листопада стурбованість рішенням президента Грузії запровадити надзвичайний стан висловили Европейський союз, США, Україна, а в заяві НАТО такі дії названо несумісними з евроатлантичними цінностями.

Що призвело до виступу? Як і більш пізня Помаранчева революція в Україні, Революція троянд в Грузії викликала загальне піднесення і віру в те, що зі зміною корупційного правління життя повернеться в краще русло, для людей відкриються нові можливості, а новий активний, прозахідній провідник виведе країну з тієї руїни, в якій вона опинилася. Щоправда, на відміну від України, в Грузії тоді сталося силове захоплення парляменту, але люди не помітили в цьому відхилення від демократії. Усі вірили, що вони виборюють своїм дітям і онукам краще життя. Не помітили й того, що при владі залишилася та ж сама номенклятура, на чолі якої став М. Саакашвілі. За прикладом своїх попередників, новий президент заходився монополізувати все політичне поле навколо себе. Тим часом населення зауважило, що райдужні обіцянки не стають дійсністю, ціни зростають, життя зубожується. Це зауважили і в Росії, яка не припиняла підривної діяльности проти Грузії, спираючись на автономні території – Абхазію і Південну Осетію. Не варто забувати, що й Україна має подібні законсервовані проросійські „пляцдарми" – Крим і Придніпров'я. А в Грузії вплив російської аґентури на події в столиці не викликає сумніву.

Президент Грузії, рятуючи не тільки незалежність, а й своє президентство, оголосив на 5 січня позачергові президентські вибори і запропонував плебісцит щодо виборів парляменту. Одночасно впроваджено винятковий стан, впроваджено жорстку цензуру опозиційних засобів масової інформації. У президента – свій розрахунок: короткий строк до виборів не дозволить опозиції об'єднатися і підготувати думку виборців, плебісцит – це не референдум, тільки опитування, яке не зобов'язує владу до конкретних рішень.

Які висновки слід зробити з грузинських подій? Передовсім слід відзначити, що після подій в Києві 2004 року українській номенклятурі не вдалося встановити таку тотальну контролю над суспільством і державою, як це вдалося номенклятурі грузинській. В Україні існує певна свобода засобів масової інформації. Це рятує українське суспільство, але це й серйозна лекція не тільки для Грузії, але й для інших країн пострадянського простору. В Україні тепер повинні виразно побачити свої два шляхи: прямий шлях до Заходу з нормальною демократичною системою і суспільства у справах держави, як теж прямий шлях до Росії, коли номенклятура після деяких чвар домовляється між собою і встановлює режим, далекий від демократії.

В Грузії Революція троянд виявилася „фата морґаною". А Помаранчева? Чи зважають у Києві на розчарування значної частини населення, зокрема молоді? Чи закулісна боротьба політиків за владу не викличе вибуху? Ніщо не виправдовує розгону мирних демонстрацій людей, які мирно висловлювали свою позицію. Новий президент образив горду грузинську кров і це йому не простять. На жаль, М. Саакашвілі своїми діями підірвав довіру до „кольорових революцій" на пострадянському просторі, на які ще чекає ряд колишніх радянських республік. В Україні теж є тривога: чи повторяться такі ж події? Попри певні розчарування, ні Україна, ні балтійські держави не повинні залишати Грузію напризволяще, якщо не хочуть відновлення у ній російського панування, від якого за її межі поширяться імперські впливи. Росія не відмовилася від своїх стратегічних цілей, просто тепер вона активізувалася в Грузії, використовуючи помилки проводу. А хто стане наступною жертвою?

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Пам'ятаймо про Україну!

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЛИСТОПАД В НАШІЙ ІСТОРІЇ

З'ява Віктора Януковича

Президент України Леонід Кучма 16 листопада 200 року підписав указ про відставку уряду Анатолія Кінаха і призначення на посаду прем'єр-міністра Віктора Януковича, який очолював адміністрацію в Донецьку. На політичному обрії України з'явилася нова постать, якій судилося стати всебічно знаменитою. Передовсім стало відомо про кримінальне минуле нового прем'єра. Мати його померла, коли хлопчикові було два роки. Батько одружився удруге. Через погані стосунки з мачухою В. Янукович пішов з батьківського дому до бабусі. Від батька в спадщину дісталося В. Януковичу знайомство з космонавтом Георгієм Береговим, з яким батько перед війною разом учився літати в Єнакіївському аероклюбі. Пізніше це допомогло В. Януковичу ліквідувати „темні плями" у біографії.

15 грудня 1967 року 17-річний В. Янукович був уперше засуджений до трьох років позбавлення волі за участь у пограбуванні як член злочинного угруповання „Півновка". У зв'язку з амнестією термін покарання був зменшений наполовину. Удруге до кримінальної відповідальности В. Янукович був притягнутий за заподіяння тілесних ушкоджень й засуджений 8 червня 1970 року до двох років позбавлення волі.

У грудні 1978 року судимості В. Януковича ухвалою президії Донецького обласного суду були визнані безпідставними. Це стало можливим завдяки зверненню до суду космонавта Г. Берегового, депутата Верховної Ради СРСР

У 1979 році В. Янукович вступив до Комуністичної партії і наступного року був обраний депутатом Карломарксівської сільської ради. Професійна кар'єра: автоелектрик, механік автопідприємства, директор автобази, заступник директора з автотранспорту дирекції матеріяльно-технічного забезпечення та транспорту Донецького об'єднання вугільної промисловості, генеральний директор Донецького територіяльно-виробничого об'єднання автомобільного транспорту „Донецькавтотранс", заступник голови, перший заступник голови, голова Донецької обласної адміністрації.

В. Янукович був причетний до створення одного з найсильніших фінансових угрупувань України. Саме тоді виник тандем В. Януковича і Рината Ахметова. Коли на керівній посаді області не стало Володимира Щербаня, для В. Януковича відкрився шлях до ще вищого кар'єрного злету.

В. Януковичеві належала ідея створення на території Донбасу вільних економічних зон „Донбас" й „Азов", що дали можливість місцевим компаніям значно знизити розмір податків. На посаду прем'єра Л. Кучма поставив В. Януковича, щоб віддячити йому за підтримку на президентських виборах, а також для того, щоб створити конкуренцію між найвищими органами влади і спрямувати енерґію основних угрупувань на конфлікти між ними, а самому „піднятися" над цим.

Взаємини Л. Кучми з В. Януковичем були суперечливими. З одного боку, В. Янукович підтримував всі ініціятиви Президента і висловлені ним думки. З іншого боку, Л. Кучма став одним з об'єктів критики з боку донецьких магнатів і В. Янукович подав у відставку з посади голови уряду ще за Л. Кучми, але фактично вже після оголошення перемоги Віктора Ющенка. За його прем'єрства відбулося зростання цін на основні продукти харчування, зріс рівень корупції практично у всіх гілках влади. Виборці пам'ятали кримінальне минуле В. Януковича та його проросійську орієнтацію. Усе ж він претендував на посаду Президента у 2004 році і для здобуття її було вжито масову фальсифікацію виборів.

Після поразки на президентських виборах В. Янукович виступив з критикою економічного курсу Президента В. Ющенка і прем'єра Юлії Тимошенко.

Влітку 2005 року Генеральна прокуратура звинуватила В. Януковича в незаконному виданні нагород переможцям Олімпіяди 2004 року з державного бюджету, інших порушеннях, зацікавилася земельною ділянкою, яку оформив на В. Януковича губернатор Івано-Франківської обл. Михайло Вишиванюк. Але ці події не зашкодили позиції В. Януковича та Партії Реґіонів.

З В. Януковичем постійно трапляються курйозні випадки, які потім відбиваються у численних творах народного мистецтва, анекдотах. Найбільш відомі численні помилки в анкеті кандидата на пост Президента в 2004 році, („прємьєрміністр", „проффесор", улюблена поетеса „Анна Ахметова"), яєчна атака, коли В. Янукович впав після того, як у нього влучило яйцем, нецензурна лайка на адресу своїх опонентів.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Хто відповість за геноцид?

Про геноцид українського народу 1932-1933 років заговорили лише тепер. Навіть вже в роки незалежности, в період правління Леоніда Кравчука і Леоніда Кучми, це питання замовчували, як це робилось протягом десятків років в СРСР. І лише в наші дні про Голодомор як геноцид заговорили голосно. Вже понад 10 країн Голодомор визнають геноцидом, метою якого була ліквідація українського селянства, яке не хотіло іти в колгоспи.

Комуністи, на догоду Москві, все ще повторюють, що Голодомор 1932-1933 років – це не геноцид, а звичайний голод, і був він від неврожаю і посухи й охопив не лише Україну, але і інші райони СРСР. Що для України це некоректно – загострювати це питання.

Я до сучасних прихильників теорії „звичайного голоду" маю деякі запитання. Якщо це був звичайний голод від посухи, чому про нього ніде не було сказано жодного слова? Чому його вперто замовчували? Про голод 1921 року в Поволжі, про голод 1947 року ми знали зі шкільних підручників. Але про голод 1932-1933 років – ніде ні слова. Якщо це був звичайний голод, чому партія і уряд не організували допомоги потерпілим районам? Якщо країна не має змоги ліквідувати голод своїми силами, то звертається за допомогою до інших країн, до міжнародних організацій. Чи можуть прихильники теорії звичайного голоду показати відповідні документи, постанови, рішення влади, які б свідчили про звернення до інших країн?

Я знаю інше: коли населення Західньої України хотіло допомогти українцям за Збручем, влада не прийняла цієї допомоги, заявивши, що голоду немає. Чому відмовились від цієї допомоги? Чому райони, де населення вимирало від голоду, були бльоковані військами? Яку мету переслідувала влада, коли силою відбирали в селян весь хліб, всі запаси, не залишаючи насіння на посів, на харчування? Відповідь ясна: влада хотіла, щоб якнайбільше українців померло.

Ще хочу додати, що запам'ятав з розповіді своєї мами. В дитинстві, в кінці 1940-их років, сільські діти пасли худобу, свиней, гусей, індиків на стерні біля Макарівського лісу. Мені завжди було страшно бувати в похмурому куті, під лісом. Там було чимало напівзасипаних ям, подібних до могил. Навколо були розкидані кістки. Це місце в селі називали „скотомогильником", тобто тут закопували худобу, яка гинула в селі. Я розпитував у мами про це місце, і одного разу вона мені ось що розповіла.

В нашому селі Петрівка на Сумщині колгосп створили в 1928 році. Селяни, вступаючи до колгоспу, мусили здавати коней, волів, вози і інші ремаент. Для селянина-господаря добрий кінь є основою добробуту сім'ї. Тому селяни мали добрих, вгодованих коней. Господар сам міг не поїсти, але коня годував. Цих коней селяни здали до колгоспу.

На початку 1930-их років в село з Кролевця (з району) приїхала група військових. Вони наказали зібрати всіх коней в колгоспному дворі біля конов'язі і всіх перестріляли. Вбили не одного-двох коней, а всіх до одного. Мама говорила, що коні були добрі, здорові. Лікарі не оглядали їх перед розстрілом. Стріляли в лоб, деякі коні після першого пострілу стояли, не падали, з очей у них текли сльози. В них стріляли по кілька разів.

Потім забитих коней селяни вивезли в той кут під Макарівським лісом, викопали десятки могил, поскидали трупи коней і прикидали їх землею. Тому і через 15 років вовки і лисиці розтягали кістки по лісі. Так в нашому селі виник цвинтар знищених коней.

В зв'язку з цим я маю ще одне запитання до прихильників теорії „просто голоду". Для чого в моєму селі за кілька годин перебили десятки коней, фізично здорових, не хворих? З якою метою було підірвано основу селянського господарства? Мабуть, подібні дії були проведені і в інших селах України. Я вважаю, це був один з елементів того диявольського пляну знищення селян.

Сьогодні весь світ знає про Голокост – трагедію євреїв. Але ще дуже мало світ знає про геноцид щодо українців. В цьому році Україна проводить низку заходів присвячених цій трагічній даті. Візьмімо активну участь в них, пам'ятаймо про смерть мільйонів українців!

Володимир Висоцький,
Кліфтон, Ню-Джерзі

Що край – то звичай

Німецьке прислів'я майже тотожне з українським: інші країни – інші звичаї! Правдивість цієї народної мудрости особливо яскраво виявилася на виборах до Верховної Ради України та на провінційних виборах канадської провінції Онтаріо. Хтось може зауважити, що тут є різниця – провінція з одного боку, а держава – з іншого. Ці вибори були дуже подібними за зовнішніми рисами. В Україні брали у них участь бльоки-партії, а в Онтаріо – партії, яких представляли окремі кандидати у виборчих районах. За територією провінція Онтаріо більша від України на понад 400 тис. кв. км., а щодо населення, то тут живе лише близько 12 мільйонів людей (площа 1,076,395 кв. км.). Вибори до онтарійського парляменту відбулись 10 жовтня, а вже після 10-ої години вечора були відомі попередні результати. Наступного дня, після оприлюднення результатів виборів, новообраний прем'єр дякував виборцям і виступив з основними пунками своєї майбутньої програми. В Україні минуло два тижні, а країна все ще чекала результатів від ЦВК. Якщо такі затримки з підрахуванням трапляються в країнах т. зв. третього світу, то це зрозуміло – підраховують ручно, але ж Україна, яка продукує літаки, ракети, комп'ютерну техніку, належить до іншої групи, ніж африканські чи деякі південно-американські країни. Можливо, що за роки незалежности появилися звичаї, які відкидають країну до недорозвинених – коли йдеться про підраховування голосів на виборах. Одним словом, інша країна – інший звичай!

Та інший підхід до своїх проблем, на жаль, не закінчується лише виборами.

Після виборів до ВР в українській телевізійній програмі „Світогляд" в Торонто до політичних проблем висловилися голова виборчої комісії при Українському консульстві в Торонто Олексій Євсеєнко, який себе представив як член Партії Реґіонів, та Юрій Шимко, колишній депутат федерального парляменту Канади та депутат парляменту провінції Онтаріо. На запитання ведучої Ірини Корпан, чому ПР не голосувала за визнання Голодомору, О. Євсеєнко сказав, що він щойно п'ять років вивчає цю проблему і тому ще не досить знає про Голодомор!

Звичайно, що таке „виправдання" ПР при голосуванні у ВР не могло задовільнити слухачів-глядачів, тим більше, що Ю. Шимко зауважив, що двоє членів ПР таки проголосували за визнання Голодомору геноцидом. Отже, О. Євсеєнко вже на території Канади (проживає тут вже довший час) зберіг „звичаї" виправдовувати однопартійців, яким минуле України байдуже. Але якщо тобі байдужа історія твого народу, то й його майбутнє тебе не цікавить. Як сказав мудрець – без знання минулого не можна будувати майбутнє!

В Україні існує численна література про організований Москвою Голодомор, і виправдовувати себе, чи партію, недостатнім вивченням проблеми – свідчить не так про погані звички, як про байдужість до української історії. Комуністів можна зрозуміти – вони проти визнання Голодомору, бо самі його організували, але ж Партія Реґіонів не була причетна до злочину, то як зрозуміти її неґативну позицію?

Йосиф Сірка,
Торонто

ОПИТНИК

якости поштової достави газети Свобода

Шановні передплатники!

Редакція „Свободи" і „The Ukrainian Weekly" підготувала цей опитник у відповідь на збільшення кількости нарікань на запізніле отримання наших газет.

Просимо Вас взяти участь в опитуванні і цим допомогти нам забезпечити кращу якість достави газети до Вашої хати.

Для зручности наступна форма буде надрукована чотири тижні. Будь-ласка, виповніть її один раз і надішліть до редакції. Ваша співпраця дозволить нам задокументувати швидкість руху газет в поштовій системі і визначити, де виникає проблема.

1. Впишіть Вашу адресу точно так, як вона є на газеті.

Name______________________

Address______________________

City, State, Zip______________________

2. Впишіть число, дату виходу газети і дату, коли Ви її отримали у відповідному рядку для кожної з газет, які Ви отримаєте протягом чотирьох наступних тижнів.

Число газети	Дата виходу	Дата отримання
1 ________	________	________
2 ________	________	________
3 ________	________	________
4 ________	________	________

3. Після заповнення всіх чотирьох форм надішліть їх до нашого відділу передплати на адресу:

Svoboda
2200 Route 10
P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054

Дякуємо за Вашу допомогу!

Мої враження від навчання в УВУ

Про існування цього навчального закладу я довідалась з Інтернету, пляннуючи здобути докторську освіту за кордоном та цікавлячись навчальними закладами Німеччини. Була приємно здивована, що взагалі такий університет існує, бо ніколи раніше не чула про нього.

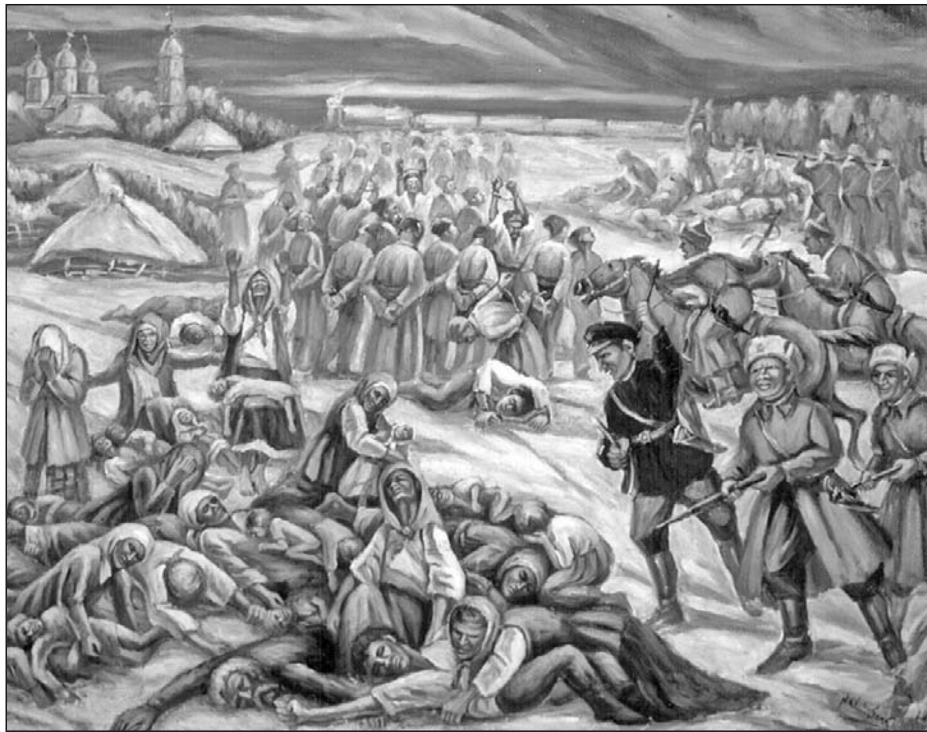
В Баварії Український Вільний Університет посідає чільне місце серед університетів, акредитованих баварським Міністерством освіти. Мене цікавив Економічний факультет УВУ, на котрому викладали відомі фахівці з Німеччини, України та Америки. І коли стала студенткою, мені було цікаво навчатися та знайомитись з ними приватно. В УВУ мені пощастило працювати з моїм науковим керівником, відомим в Україні науковцем, проф. д-ром Сергієм Реверчуком. Ця людина є для мене прикладом самовіданної праці на благо науки України. Великою популярністю серед студентів користуються лекції з філософії проф. д-ра Миколи Шафовала та лекції про структуру і політику Европейського союзу проф. д-ра Івана Мигула. Мені пощастило також навчатись у проф. д-ра Іво Полуляха.

При цій нагоді хочу висловити слова подяки всім тим в Америці, хто причетний до жертовної діяльности Фундації УВУ в Ню-Йорку заради розбудови університету.

Інна Завалей,
Луцьк

Пам'ятаймо про Голодомор 1932-1933 років в Україні!

Світ повинен зрозуміти наш біль

Надія Сомко. „Геноцид в Україні".

У 1933 році італійський консул, який перебував у Харкові, колишній столиці УРСР, писав: „Тиждень тому була створена спеціяльна служба для того, щоб захистити дітей, яких покинули батьки. Разом з селянами, які втікали у міста через те, що не було надії вижити у селах, були також діти, кинуті батьками, які повернулися помирати до своїх сіл. Батьки сподівалися, що хтось у містах зможе доглянути їхніх дітей... Уже тиждень, як місто патрулюється „дворниками", обслуговуючим персоналом у білих уніформах, які підбирають дітей та забирають їх до найближчого відділу міліції... близько півночі їх усіх везуть у вантажівках до товарної станції у Северодонецьку. Тут збирають разом усіх: дітей, яких знаходили на станціях, у поїздах, у селянських сім'ях, старих людей та всіх тих селян, яких підбирали удень... Група медиків сортує людей та проводить процес відбору... кожного, хто ще не спух та має шанс вижити, відсилають до будинків на Холодній Горі, де на ліжках з соломи вмирає постійна кількість людей у 8,000... Більшість з них діти. Людей, які вже починають опухати, вантажать у поїзди та вивозять за 40 миль від міста. Коли вони прибувають на місце призначення, копають великі ями і мертвих скидають з вагонів".

Цього року ми відзначаємо 75-ту річницю Великого голоду 1932-1933 років, що називаємо Голодомором, під час якого загинуло до 10 млн. невинних українців. Ця величезна трагедія була геноцидом проти українського народу, вчинена режимом Сталіна у Москві. У 1988 році Комісія Конґресу США в питаннях Великого голоду в Україні зробила такий висновок: „Конвенція з Геноциду визначає геноцидом одну або кілька специфічних акцій, вчинених з метою знищити повністю чи частково національну, етнічну, расову чи релігійну групу як таку… Одного чи більше вчинків, точно визначених у Конвенції про Геноцид, застосовано проти українського народу з метою знищення значної кількости українців... Існує величезна кількість доказів, що Сталіна попереджували про неминучий голод в Україні, а він натискав з метою вжити всіх заходів, які б посилили цей голод та загострили його наслідки. Такі постанови не тільки суперечили його реакції на всеохоплюючу проблему постачання продуктами попереднього року, але деякі з них були втілені в життя з більшою завзятістю в етнічно українських районах, ніж будь-де, з метою знищити будь-які прояви українського національного самоствердження".

Ми закликаємо українців усього світу вшанувати пам'ять жертв Голодомору жалібними відправами, походами, виставками та конференціями. Ми звертаємося до наших сусідів – світової громадськости – визнати наш біль і заспокоїти наші переживання прийняттям парляментських резолюцій та засудженням на міжнародному рівні Голодомору як геноциду проти українського народу. Ми молимося Всевишньому, щоб він захистив усіх нас від зла та дарував нам мир.

За Світовий Конґрес Українців:

Аскольд Лозинський, президент,
Віктор Педенко, генеральний секретар,
Стефан Романів, голова Координаційного комітету

Напишіть до ООН!

В кінці листопада 2007 року на сесії Генеральної Асамблеї буде розглядатись питання визнання Голодомору 1932-1933 років в Україні злочином проти людства. Ряд держав світу вже визнали Голодомор актом геноциду проти Українського народу. Тепер черга за ООН. З ініціятиви Української громадської організації „Помаранчева хвиля" в Чикаґо був складений лист-звернення до Генерального секретаря ООН з вимогою визнати Голодомор геноцидом. В неділю, 11 листопада, листи-звернення роздавались в українських церквах Чикаґо і в українській фінансовій установі „Самопоміч". В наступну неділю, 18 листопада, члени „Помаранчевої хвилі" продовжать роздавання листів.

Закликаємо українців вислати на адресу Генерального секретаря ООН вимогу визнати одну з найбільших трагедій українського народу – Голодомор 1932-1933 років – актом злочину проти людства. Лист-звернення і адреса є на сторінці інтернету: www.orangewave.us.

„Помаранчева хвиля"

Сказати правду – наш обов'язок

Вірш „У черзі за буханцем хліба" я написав, прочитавши у тижневику „Свобода" (ч. 31) спомин Йосипа Цвинаря. Цю національну трагедію, заподіяну кривавим сталінським режимом, забути неможливо. Сказати про неї правду – наш моральний обов'язок.

За хлібом черга

За хлібом черга... свище вітер,
Осінній дощ, холодна ніч.
Одну хлібину щоб купити
Стоять до ранку пліч-о-пліч.
Худі і сірі, сонні лиця,
В очах стоїть гнітючий страх.
Старий дідусь і молодиця
Із немовлятком на руках.
На кого ж крихітку лишити?–
Одна лишилась з немовлям
Кістлява заходилася косити,
З родини п'ятеро вже там...
Від стужі й вітру мерзнуть діти,
Бабуся сперлась на ціпок.
Не можна черги полишити
Не можна рушити на крок.
Не всі ще й куплять, як учора
Не достоялися шістьох.
Двох затоптали. Непритомних
Повезли возом чотирьох.
Везуть за місто, як смеркає,
І без хреста і хоругви,
Ніби прокажених ховають,
Як бидло кидають в рови.
Везуть без ліку та щоденно
Мов на конвеєр й серед дня.
Чітко, за графіком, буденно,
Так заплановано з Кремля.
Вернімось в чергу. Відкриває
Крамницю ситий молодик.
Не черга – натовп прес стискає.
Вже чути зойки, перший крик.
Добра тут слабшому не знать,
Чи ж тая правда в світі є?
Купує перекупник тричі
І за кутом вже продає.
І гріх від Бога? Не боїться
На черству душу й сотню взять.
Це ви, голодниї, моліться,
Щоб завтра знову в чергу стать.
„Хліб продано!" – лунає громом,
Хто гірко плаче, хто кричить
Ідуть у розпачі додому,
На віз потрапить не кортить.

І не встала...

Не йде бідна, шкандибає,
Клунок за спиною.
Світу Божого не бачить
Вмилася сльозою.
Напівживе і опухле
На руках тримає
Дитятко останнєє –
Двох уже немає.
„Мамо! Їсти, їсти, їсти"...
Ледь воно шепоче.
Перестало. Замовкає
Закриває очі.
Такі гарні волошкові
Як небеса сині.
І в тих такі, та не світять
Для матері нині.
Одне вчора кligало,
За поділ тримало.
Спочивала під деревом,
Там і закопала.
Без обряду, прости, Боже,
Не карай не винна.
Мільйонами людських трупів
Вкрита Україна.
Не хто інший, знову москаль
Прийшов, вередує.
Та цей раз не війною, –
Голодом мордує.
І з комори і з стодоли
Підряд вимітає.
Все їстівне до крихітки
Шука, забирає.
Боже! Зглянься, прошу Тебе,
Порятуй дитину.
Усіх, усіх від голоду,
Усю Україну.
До села вже й недалеко
Та не несуть ноги.
Лише б швидше та не впасти
Посеред дороги.
Притискає до грудей
Кровинку нещасну,
Заглядає щохвилини,
Чи ще не загасла.
Відчувало її серце
Здригалось кололо.
Поглянула... Ні, не дише
Та вже й захололо.
Скам'яніла, хитнулася,
Зойкнула, присіла.
І не встала... а над нею
Небо почорніло.
До двох років чорні хмари
Купчились над краєм.
Вклонімося тим, хто вижив,
Хто все пам'ятає.
Всім онукам і правнукам
Правду розкажіте,
Як від голоду вмирали
Діди, батьки й діти.
Не забудьте і про матір,
Що дітей спасала.
На суху шкоринку хліба
Обручку міняла.
Освячену весільную,
Що життя єднає.
Не вижила. Свічу ставте
Хай не догоряє.
Помоліться, пом'яніте
Станьте на коліна.
„Ще не вмерла"... заспівайте,
Живе Україна!

Федір Швець,
Розвіл, Каліфорнія

24 листопада: запалімо свічку!

З нагоди відзначення Дня пам'яті жертв голодоморів, відповідно до Указу Президента України Віктора Ющенка, 24 листопада, відбудеться загальноукраїнська акція „Запалімо свічку", зміст якої полягає у тому, що цього дня, на заході сонця, мільйони українців і солідарних з ними представників інших національностей як в Україні, так і за її межами, запалять свічки (лампади) у вікнах своїх домівок, приміщень офіційних установ та громадських організацій, що символізуватиме єднання українства навколо трагічної теми Голодомору, 75-ті роковини якого ми відзначатимемо наступного року. Пропонуємо, дорогі друзі, приєднатися до цієї акції у Сполучених Штатах Америки.

Микола Кириченко,
Генеральний консул України в Ню-Йорку

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Конференція про Голодомор

Людмила Гриневич

ТОРОНТО, Канада. – 1 листопада в Манк-центрі Університету Торонто відбулася конференція „Голодомор в Україні 1932-1933 років". У ній взяло участь четверо промовців з України, троє коментаторів з Північної Америки та кілька почесних гостей. Спонзорами конференції виступили Канадський інститут українських студій, Програма з вивчення України ім. Петра Яцика при Торонтському університеті та Українсько-канадський дослідницько-документаційний центр (УКДДЦ), за підтримки Фундації „Будучність" та торонтської філії Конґресу українців Канади. Серед почесних гостей були Посол України в Канаді Ігор Осташ, Генеральний консул України в Торонто Олександер Данилейко та Представник України при ООН Посол Юрій Сергеєв.

Учасників і гостей конференції привітав професор Всеволод Ісаїв, президент УКДДЦ і голова організаційного комітету. Він передав слово проф. Зенонові Когуту, директорові КІУСу, який поінформував про багаторічну працю КІУСу щодо ознайомлення науковців і громадськости з трагедією Голодомору.

Посол І. Осташ у своєму виступі зазначив, що Голодомор – одне з найбільших звірств в історії людства, адже протягом двох років від голоду гинуло в середньому по 25 тис. осіб щодня. Посол процитував слова Президента України Віктора Ющенка, який порівнював Голодомор з Голокостом. Він також повідомив, що нещодавно Канада підтримала звернення України до ЮНЕСКО щодо визнання Голодомору антиукраїнським геноцидом.

Перша панель „Архівні джерела" об'єднала доповіді д-ра Генадія Боряка (заступника директора Державного архівного комітету України) і д-ра Ірини Матяш (директора Українського науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства). Проф. Лін Віола з Університету Торонто виступила як коментатор.

У своїй промові „Архіви та джерела Голодомору: стан справ" д-р Г. Боряк ствердив, що головний масив збережених джерел з історії Голодомору вже оприлюднено, тому годі чекати на якісь нові сенсаційні відкриття. Разом з тим джерела не дозволяють задокументувати кожну жертву голоду, бо комуністичний уряд або не вів, або нищив матеріяли про смертність від голоду.

Нове світло на Голодомор можуть пролити фотодокументи, матеріяли місцевої преси (близько 1,000 назв періодичних видань!) та очікуваний доступ до книг запису смертей з архіву міністерства юстиції. Одна з найнагальніших завдань – це здійснити „остаточну ідентифікацію" всіх фотокарток з часів Голодомору, аби відкинути фальсифікації, які нівелюють специфіку українського геноциду. Разом з тим д-р Г. Боряк визнав, що українська громадськість ще не готова сприйняти деяких фотоматеріялів, зокрема тих, які зображують факти канібалізму.

Доповідь д-ра І. Матяш була присвячена матеріялам про Голодомор в архівах Росії. Зокрема дуже важливу інформацію щодо штучної природи голоду містять особові фонди Сталіна, Каґановича та Молотова в Архіві Президента Російської федерації. Але, на відміну від України, доступ до багатьох архівів Росії обмежений, особливо для істориків з України. Самі ж російські дослідники переважно заперечують антиукраїнський характер Голодомору, не гребуючи при цьому маніпуляцією джерел. Також російські архівісти не виявляють бажання співпрацювати з українцями при виданні документів, тому д-р І. Матяш радить ретельно перевіряти російські видання про Голодомор на предмет можливої фальсифікації джерелами.

Проф. Л. Віола схвально оцінила доповіді своїх українських колег. Вона підтвердила, що з 1991 року більшість архівів відкрилися для дослідників, але в Росії архів ФСБ не цілком доступний для досліджень. Вона також висловилася за розширення географії досліджень Голодомору за рахунок залучення матеріялів про українських „спецпоселенців" на півночі Росії.

В другій панелі під назвою „Історіографія" доповідачка Людмила Гриневич з Інституту історії Національної Академії Наук України зосередилась на історії вивчення Голодомору від радянських часів до сьогодення. Важливими досягненнями стали створення в 2002 році Центру дослідження геноциду в Україні на чолі з д-ром Станіславом Кульчицьким, а також відкриття Інституту національної пам'яти в 2005 році. Л. Гриневич також зупинилася на двох обурливих підходах до проблеми Голодомору в Україні – комуністичному, що заперечує штучність голоду, та антисемітському, який вважає євреїв чи не за головних організаторів Голодомору.

Коментатор доповіді професор з Гарварду Тері Мартин визнав, що колись він відкидав національний чинник голоду 1932-1933 років, але згодом побачив зв'язок між Голодомором і сталінською національною політикою. Проф. Т. Мартин закликав вивчати організаторів Голодомору на місцевому рівні – голів сільрад та райкомів, які часто розривалися між страхом перед начальством і зв'язками з жертвами голоду, власними сусідами.

Третя панель була присвячена темі Голодомору в сучасній українській політиці та суспільстві. Доповідач з України, публіцист і культуролог Микола Рябчук відзначив, що тема Голодомору в незалежній Україні стала об'єктом політичних ігор. Це особливо проявилося під час відзначення 70-ої річниці Голодомору в 2003 році, коли офіційні події відбувалися переважно в Києві, через що заходи втратили загальнонаціональний характер.

У своїх коментарях проф. Домінік Арель з Отавського університету наголосив на кількох контекстах студій Голодомору – політики пам'яті й типу політичного режиму, політики пам'яті й розбудови нації, голоду в модерному світі, Голодомору як геноциду тощо. Проф. Д Арель закликав науковців обережно вживати поняття „геноцид", бо воно скоріше належить до політично-правничої царини. Радше треба говорити про заплановане большевиками „масове вбивство" з політичною метою, яка також включала певний національний аспект. Коментатор відзначив, що помаранчеві сили на чолі з Віктором Ющенком зуміли змусити суспільство, зокрема своїх політичних опонентів, говорити про Голодомор. Тепер Президент, аби зміцнити свій демократичний кредит довіри, має змусити суспільство говорити про Голокост в Україні.

Наприкінці конференції Посол Ю. Сергеєв зазначив, що після визнання Верховною Радою Голодомору геноцидом Українська держава може впевненіше очікувати такого ж визнання від світової спільноти. Після цього Ю. Сергеєв виклав арґументи, за допомогою яких Україна буде ставити перед ООН питання про визнання Голодомору геноцидом українського народу. Посол Ю. Сергеєв покликався на тезу проф. Романа Сербина про те, що Голодомор був лише найпомітнішою частиною геноциду українського народу, який розпочався ще наприкінці 1920-их років зі знищення української інтеліґенції. Посол також наголосив, що Україна не шукає помсти у справі Голодомору та не звинувачує жодної країни. Винуватцем є сталінський тоталітарний режим.

Під час кожної панелі присутні брали жваву участь в дискусіях. На жаль, брак місця не дозволяє нам докладніше зупинитись на цих дискусіях. Всіх зацікавлених відсилаємо до інтернет-трансляції конференції на сайті http://webapp.mcis. utoronto.ca/Webcasts.aspx.

Д-р Сергій Біленький

Зліва: Лін Віола, Ірина Матяш, Генадій Боряк, Роман Сербин.

В пам'ять українських героїв

На святі в Ґлен-Спеї, Ню-Йорк.

ҐЛЕН-СПЕЙ, Ню-Йорк. – В суботу, 13 жовтня, в залі церкви св. Володимира зібралися мешканці українського села, щоб вшанувати найкращих синів і дочок України, котрі віддали життя за її свободу.

Сцена була гарно прикрашена, про що подбав Володимир Мазяр. Відзначення розпочато молитвою-піснею „Вислухай, Боже Могучий". Реферат виголосив Іван Буртик, котрий докладно висвітлив визвольні змагання українського народу. Вірш В. Боковського „Пом'янімо" прочитала Ганя Пищимуха. Відтак монтаж повстанської поезії і пісень „Нескореним" Зюни Мартинець виконав жіночий ансамбль в складі: Ганна Босак, Марія Гуґель, Уляна Ковалик, Ірина Костюк, Оксана Крупка, Тамара Лиходай, Валя Мантика, Г. Пищимуха, Люба Пищимуха, Анна Плескун. Модератором монтажу був Ярослав Ґавур, музичний супровід на фортепіяні – Елія Мазяр. Свято закінчено виконанням гимну України.

В неділю, 14 жовтня, в день Покрова Пресвятої Богородиці, в церкві св. Володимира о. Ярослав Костик відслужив Панахиду за всіх полеглих героїв. Прапороносцями в часі Панахиди були Осип Левицький, Марійка Наконечна й Уляна Ковалик.

Зюна Мартинець

КЛІВЛЕНД, Огайо. – Товариство вояків УПА (відділ у Клівленді) і Комітет опіки над пам'ятником і цвинтарем вояків УПА, у співпраці з парафіяльною радою церкви Покрова Пресвятої Богородиці 14 вересня в залі парафії у Пармі відзначили свято Покрови, 65-ліття УПА і 100-ліття від дня народження Романа Шухевича.

В залі зібралося 350 осіб, на сцені були ікона Божої Матері, емблема УПА і портрет Р. Шухевича. Під звуки стрілецького маршу представники організацій, яких представив Ігор Оліяр, внесли прапори. Національні гимни США і України виконали присутні. І. Оліяр зачитав присягу вояка УПА.

Оля Міґелич, ведуча програмою бенкету, привітала гостей, представила виконавців мистецької частини бенкету, у якій дитячий хор парафії Покрова Пресвятої Богородиці під дириґуванням Олі Чепак виконав ряд пісень і деклямацій.

Асколд Лозинський у святковому слові розповів про традицію свята Покрови Пресвятої Богородиці і проаналізував історичні події в Україні в часі Другої світової війни.

І. Оліяр і А. Лозинський вручили ветеранам УПА грамоти і почесні відзнаки.

Євген Бачинський

Пересувна фотовиставка про УПА

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – 6 листопада домівку філії Української Американської Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" відвідав відповідальний редактор Українського Інституту національної пам'яті, кандидат історичних наук Володимир Вятрович, який перебуває в США з пересувною фотовиставкою „УПА – історія нескорених". На 22 тематичних стендах великого розміру розміщено понад 300 унікальних фотографій з архіву УПА, знайдених в сховищах колишнього КҐБ, криївках УПА, в архівах Мюнхену і Лондону, а також збережених в родинах колишніх українських партизанів. У Львові було виготовлено виставку для показу в Україні і за кордоном.

У США виставку придбала Головна управа ООЧСУ, яку очолює Михайло Козюпа. Її вже побачили у ряді міст Ню-Джерзі, Мишиґену, Ню-Йорку, Ілиной, інших штатів. До кінця року виставка побуває в усій Америці. В Україні виставку вже побачили у 12 областях, переважно у східній і центральній частинах країни. У ряді областей виставку замовлено для постійного показу. 15 вересня у Львові було представлено також фотокнигу „УПА – історія нескорених", до якої увійшли понад 400 фотографій. Їх зібрали працівники Центру досліджень національного руху за підтримки Українського інституту національної пам'яти (директор Ігор Юхновський).

Редактор „Свободи" Левко Хмельковський мав розмову з В. Вятровичем.

– Хто відвідує фотовиставку? Як ставляться до неї?

– Ми радіємо з того, що в Україні на виставку приходять переважно молоді люди, які уважно оглядають стенди (кожен з них має свою тему), розпитують, дивуються мужності вояків УПА. Зустрічають виставку прихильно. Особливо багато відвідувачів було у Києві. Тільки у Голій Пристані на Херсонщині місцева влада заборонила її показ та у Чернігові місцеві комуністи спробували пікетувати виставку, але марно. У США виставку оглядають найчастіше люди старшого віку, серед яких є ветерани УПА. У Вотервілі, Ню-Йорк, був випадок, коли ветеран УПА Василь Роман впізнав себе на фотографії, під якою був напис– „Невідомий вояк УПА".

– Хто готував виставку?

– Художнє оформлення – Ольга Сало. В історико-тематичному опрацюванні брали участь Руслан Забілий, Ігор Дерев'яний, Роман Грицьків, Петро Содоль і я.

– Як сталося, що Ви обрали для наукових досліджень досить складну тему історії УПА?

– Ця тема мене здавна цікавила, але не обійшлося і без особистих переживань. Досить випадково я виявив серед розстріляних німцями у Дрогобичі українських націоналістів прізвище свого близького родича, якого в нашій сім'ї вважали загиблим безвісти. Далі мене зацікавили закордонні рейди УПА, і вони стали темою моєї наукової дисертації, яку я захищав в Інституті українознавства Академії Наук України.

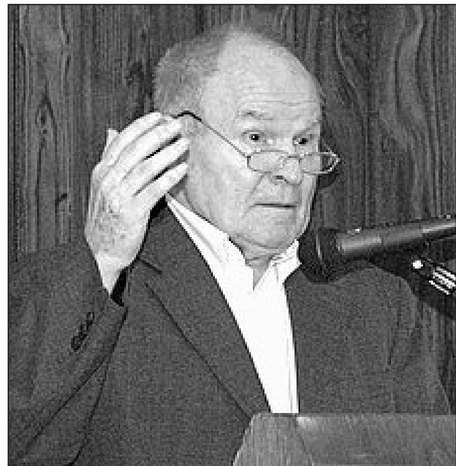

Керівники філій „Самопомочі" Михайло Козюпа (зліва) і Ярослав Завійський вручають чек-пожертву на поширення фотовиставки Володимирові Вятровичу (в центрі). *Фото: Л. Хм.*

Поширення фотовиставки „УПА – історія нескорених" в Україні вимагає додаткових коштів. З питань її фінансової підтримки можна звернутися до голови РОДУ УККА Івана Буртика на телефон: (973) 779-4063 або на його електронну адресу: jburtyk33@optonline.net

На Всеамериканській конференції вчителів Шкіл українознавства

Про Всеамериканську конференцію вчителів Шкіл українознавства, яка відбулася 5-7 жовтня на оселі СУМА в Еленвілі, Ню-Йорк, „Свобода“ розповіла у статті д-ра Володимира Боднара і Миколи Дупляка, яка була вміщена в ч. 42. Тим часом вчителька Ніна Сікора з Парми, Огайо, 1 жовтня надіслала своє повідомлення про цю подію, частину якого вміщуємо, як і світлини, котрі 22 жовтня надіслав д-р В. Боднар.

На трибуні проф. Євген Федоренко.

Стан українського шкільництва на терені США докладно проаналізував голова Шкільної ради д-р Євген Федоренко. У його доповіді були висвітлені всі ділянки шкільної праці, починаючи від охоплення навчанням у школах українознавства дітей шкільного віку до забезпечення шкіл навчальними посібниками та зв’язку Шкільної ради з Академією педагогічних наук України.

Доповідь директора Школи українознавства ім. Тараса Шевченка в Пармі, Огайо, д-ра Володимира Боднара на тему Голодомору 1932-1933 років супроводжувалась відповідними ілюстраціями, містила багато цифрових та порівняльних характеристик і викликала великий інтерес слухачів. Враховуючи, що наступний рік пройде під знаком цієї трагічної дати в історії нашого народу, у доповіді було багато допоміжного матеріялу для вчителів. Учасники конференції висловили думку, що цей матеріял варто помістити на Інтернет-сторінці Шкільної ради.

Велике практичне значення мало й обговорення проєктів удосконалених програм з основних предметів у секціях історії (проф. Юрій Гаєцький), географії (Н. Боднар, Роман Брух), культури (д-р Ігор Мірчук), мови і літератури (д-р Є. Федоренко, д-р М. Кіцюк). Завершенням цієї роботи було прийняття необхідних змін у діючі програми з метою покращення навчання дітей.

Вивчення основ християнської етики вже почали у школах України. На цьому прикладі з’явився цей предмет і в деяких Школах українознавства США, але власного досвіду роботи з цього питання ще зовсім мало. Враховуючи це, Шкільна рада включила у програму конференції доповіді о. Романа Мірчука з Випані, Ню-Джерзі, та Г. Мартин з Філядельфії – про вивчення основ християнської етики в школах. Доповіді мали багато практичних порад щодо організації вивчення цього предмету, змісту навчальних програм та посібників для вчителів. Методичне спрямування мали доповіді проф. Ю. Гаєцького „Історичні праці Петра Андрусіва“, вчительки Г. Пляки про досвід роботи з учнями з підготування лектур, вчительки Н. Боднар про „Важливість статистики і фактів при викладанні географії“.

Учасники Всеукраїнської конференції Шкіл українознавства.

Українські громади тепло вітали гостей з Острозької академії

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Впродовж трьох тижнів у США перебуває делеґація Національного університету „Острозька академія" у складі ректора Ігоря Пасічника і завідувача відділом міжнародних взаємин Едуарда Балашова. Маршрут гостей пролягає у Чикаґо, Ню-Йорку, Ню-Джерзі, на Фльориду і Тексас. На зустрічах з українськими громадами вони розповідають про відродження і розвиток університету, зокрема про використання щедрої допомоги від діяспори.

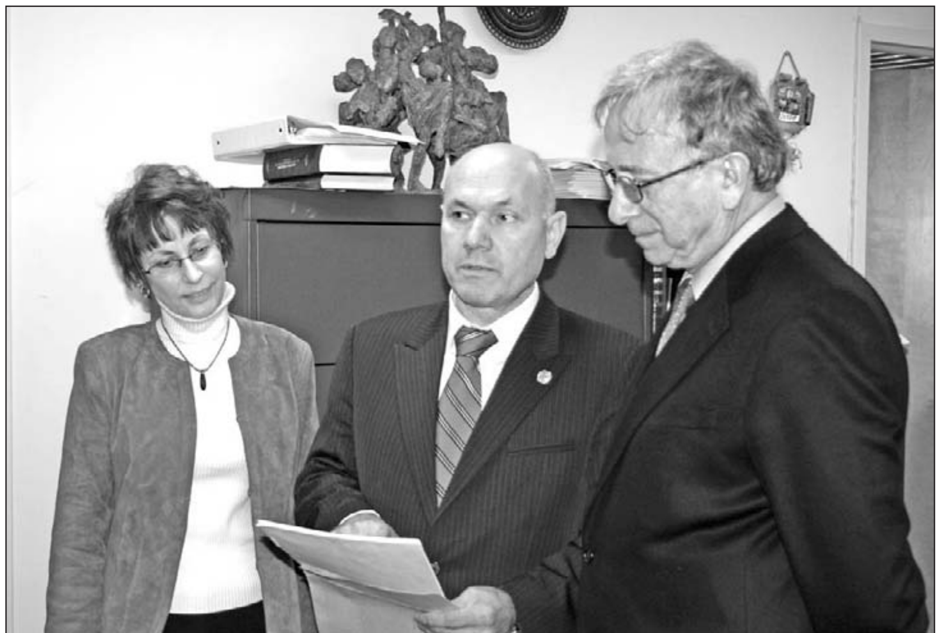
9 листопада І. Пасічник і Е. Балашов зранку відвідали Головну канцелярію Українського Народного Союзу, де у розмові з президентом Стефаном Качараєм і головним секретарем Христиною Козак розповіли про використання коштів Української народної фундації УНСоюзу для виплати стипендій слухачам підготувального відділення університету, передали листи-подяки слухачів.

Того ж дня увечорі в Церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку відбулася зустріч з Комітетом допомоги Україні (Приятелі Руху) та численною громадою, під час якої голова комітету Роман Ричок передав пожертви від комітету та від Українського Братського Союзу, а Осип Голинський і Петро Буняк – від ветеранів Першої дивізії Української Національної Армії для підтримки військового ліцею, стореного при академії.

Ректор І. Пасічник розповів про будні університету і показав фільм про його відродження, після чого вручив С. Качараєві почесну срібну відзнаку академії – медалю Князя Василя-Костянтина Острозького – за участь у розбудові національної освіти, науки і духовности. Таку ж відзнаку вручено редакторові „Свободи" Левкові Хмельковському у зв'язку з 70-річчям з дня народження. Р. Ричкові вручено грамоту подяки і пам'ятну відзнаку університету за вагомий внесок у відродження та розвиток Острозької академії.

10 листопада гості відвідали в Ню-Йорку Українську федеральну кредитівку „Самопоміч", а потім – храм-пам'ятник св. Андрія Первозваного і меморіяльний цвинтар у Савт Бавнд-Бруку, де їх приймав член Братства св. Андрія Первозваного Олексій Шевченко. 11 листопада І. Пасічник промовляв в Українській євангельській церкві у Філядельфії, де гостям було влаштовано тепле прийняття.

Л. Хм.

Зліва: Христина Козак, Ігор Пасічник і Стефан Качарай знайомляться з подяками слухачів підготувального відділення університету.

Вручення почесних відзнак Стефанові Качараєві (зліва), Левкові Хмельковському, (в центрі) та Романові Ричкові.

Про діяльність організації Українських американських ветеранів розповів гостям її член Баді Долас з Юніону, Ню-Джерзі. На фото зліва: Ігор Пасічник, почесний професор академії Леонід Якобчук, Едуард Балашов, Б. Долас.

Досвід приватного підприємництва в українській громаді став темою розмови І. Пасічника з власником фірми з продажу уживаних авт „Інтеркар" Ніколасом-Антоні Гречним в Гілсайді, Ню-Джерзі.

Академія пам'ятає Івана Фізера

В одному з останніх чисел „Свободи" студенти та викладачі Національного університету „Острозька академія" прочитали статтю Тамари Скрипки, присвяченму пам'яті видатного українського ученого, людини, яка хоч і не була громадянином України, проте її серце і думки до останніх днів залишалися на Батьківщині – проф. Івана Фізера. Проте, на жаль, в статті не було сказано про сторінку його біографії, яка пов'язує Марічку та І. Фізерів з Острозькою академією.

Діяльність І. Фізера, особливо в останні роки, була тісно пов'язана з Острозькою академією. Подружжя Фізерів неодноразово відвідувало університет, тут проф. І. Фізер читав лекції для студентів факультету романо-германських мов. Для студентів він став не лише одним з найкращих викладачів, але й справжнім другом. Довгий час вони не відпускали його після лекцій, задавали безліч запитань, брали інтерв'ю для студентської газети. І. Фізер наголошував на необхідності вивчення чужоземних мов в Україні, а також разом зі студентами розглядав шляхи розв'язання проблем української вищої освіти.

Подарунком подружжя Фізерів Острозькій академії стала сучасна техніка для перевірки вступного тестування, що пишуть абітурієнти.

5 жовтня 2006 року рішенням Президії Острозького Академічного Братства І. Фізерові за його заслуги і величезний вклад у розвиток української освіти було вручено мантію Почесного академіка Острозької академії.

Іван (в мантії Почесного академіка Острозької академії) та Марічка Фізери. Фото: Ярослав Мізерний

„Надзвичайна скромність цієї людини, напевно, і є причиною того, що ще багато чого про його заслуги ми навіть і не знаємо. Він менше за все любив говорити про себе, а говорив про те, що справді йому наболіло – проблеми української освіти, української молоді. І студенти, і мої колеги-викладачі пишаються тим, що мали честь слухати лекції Івана Фізера, спілкуватися з ним", – переконаний ректор університету Ігор Пасічник

Нехай пам'ять про цю видатну людину буде такою ж світлою і доброю, як її вчинки за життя!

Ольга Решетилова

Відзначили 50-ліття 43-го відділу СУА

43-ій Відділ ім. Олени Пчілки СУА у Філядельфії.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 20 жовтня 43-ій Відділ СУА відзначив 50-ліття свого існування. Бенкет відбувся в Українському освітньо-культурному центрі. Свято розпочато виконанням гимну СУА. Засвіченням свічки та мовчанкою вшановано союзянок, які відійшли у вічність. Голова відділу Анна Максимович привітала союзянок і гостей. Парох Української католицької церкви Христа Царя о. Ярослав Курпіль перевів молитву перед бенкетом.

А. Максимович в доповіді представила повну картину праці відділу, який очолювали Стефанія Пушкар, Осипа Грабовенська, Ганна Ракоча-Білинська, Ростислава Богачевська, Наталія Андрусів, Анна Богачевська, Стефанія Кохановська, Ольга Ковальчук, Ірина Мамчин, Марія Татарська, Ірина Гаврилів, Людмила Чайківська і А. Максимович.

У 1960 році було засновано Світличку, яка успішно існувала 14 років. Того ж року постав октет, а у 1969 році – співочий ансамбль. Для громади влаштовували дві-три імпрези щороку. Відділ був ініціятором перкалевих і вишиваних вечорниць, літературних вечорів, розвагових імпрез, сценічних картин, мистецьких виставок, ярмарків, літературних конкурсів. Відбувалися літературні вечори з нагоди появи книжок членок відділу Ярослави Острук, Марти Тарнавської і А. Максимович. Ставили сценічні картини „Обжинки", „Веселий Вечір", „Лущення кукурудзи", „Шевченко у Репніних" і „Гамалія", в супроводі оркестри. Організація імпрез була в руках Л. Чайківської. При відділі існував гурток книголюбів ім. Ліни Костенко. Разом з окружною управою відділ видав книжечку Ганни Черінь „Щоденник школярки Мілочки". Делеґатки відділу брали участь у майже всіх конвенціях СУА.

Відділ має стипендіятів у Бразилії і Україні. Суспільна опіка опікується хворими членками, відвідує старших віком в піклувальних домах, висилає пакунки до Европи, Бразилії і в Україну, Відділ є потрійним меценатом Українського музею. Членки відділу працюють в Пластовій станиці, Українській бібліотеці, „Нашій українській рідній школі", Фінансовій комісії СФУЖО, УКОЦентрі, Спортовому товаристві „Тризуб", при парафіях. За 50 років відділ передав на добродійні цілі 170 тис. дол. Коли ожила Україна, відділ оголосив два літературні конкурси – „Бабуня нашого часу" і „Конкурс гумору і сатири", на які відгукнулися письменники і поети діяспори та України. Успішними імпрезами були презентація книжки „Про вчора і сьогодні" Ольги Кузьмович і „Іван-Теодор Рудницький: життя на тлі історії" Людмили Качмар з України. Відділ співпрацює із Відділом Союзу Українок в Калуші.

У мистецькій частині прочитано вірш Зої Когут „Жінкам", співав хор „Аколада". Кінцевою точкою програми були привіти з Калуша, 65-го Відділу СУА з Ню-Бронзвику, Ню-Джерзі, 10-го Відділу СУА Філядельфії, від Сестер- Василіянок з Факс-Чейсу, від членок, які не могли прибути на свято, Каролини Конрад, Лесі Яцкевич, Оксани Поритко, Олени Шиприкевич, Анастазії Жилавої, Луці Гриців. У привіті від Українського „Золотого хреста" д-р Наталія Пазуняк представила постать Олени Пчілки – патронки Відділу.

Ярослав Колодій

З прихильністю до діяспори

Президент Світового Конґресу Українців Аскольд Лозинський виступав 14 жовтня в Пармі, Огайо, з доповіддю на відзначенні 65-ліття УПА. Подаємо його відповідь на запитання нашого постійного дописувача Петра Твардовського.

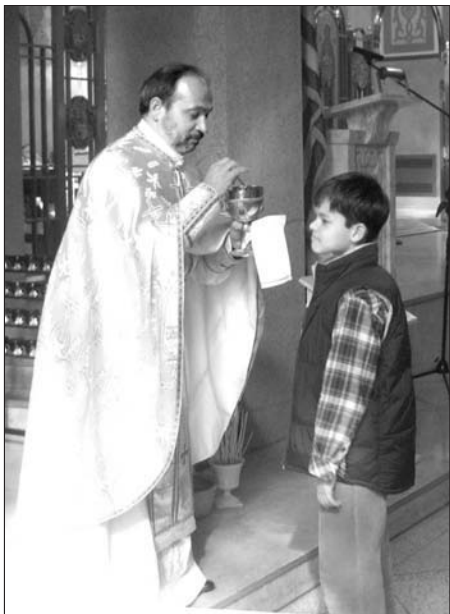
– Прошу поділитися своїми думками про найближчі пляни СКУ з питань взаємин з українською державою, яка повинна більше турбуватися про своїх громадян за кордоном.

– Це пов'язано було в минулому з різними урядами, і треба зрозуміти, що допомога, яка надходила два роки тому через Міністерство закордонних справ невеликою сумою 7-8 млн. грн., була зменшена, тому що бюджет приймає Кабінет міністрів, уряд у той час був у руках Віктора Януковича, а віце-прем'єр-міністром був Микола Азаров, який відав фінансами і є фактично ворогом українського народу. Віце-прем'єр-міністром з гуманітарних питань є ще один ворог українського народу – Дмитро Табачник. Тож цих осіб ми вже не побачимо в новому уряді, і тому я певен, що ця ситуація значно зміниться.

Я думаю, що дуже важливим показником цього є позитивне ставлення до закордонного українства Президента Віктора Ющенка, бо він завжди на наше прохання відгукувався і не відмовляв у зустрічі з нами. Також і Юлія Тимошенко з увагою ставиться до проблем української діяспори у світі. Свідченням цього є її зустріч з українськими заробітчанами в Італії напередодні виборів до Верховної Ради. Вона їм заявила, що постійно цікавиться долею нашої трудової еміґрації.

Отже, ми сподіваємось і віримо, що нова коаліція і новий уряд будуть в першу чергу думати про український народ, бо якщо краще житимуть українці в Україні, то менше будуть виїжджати за її межі. А економічний добробут, що настане в Україні, сприятиме поверненню на батьківщину багатьох представників четвертої хвилі еміґрації.

Громада відсвяткувала 100-річчя церкви св. Івана Хрестителя

Причащає о. Леонід Мальков.

Архиєрейська Літургія у церкві св. Івана Хрестителя.

Колишній парох церкви о. Богдан Лукій (зліва) і проф. Роман Воронка.

На бенкеті – святковий настрій.

Представники двох поколінь проводу кредитівки: Орест Цяпка (зліва) і Ярослав Завійський.

Під час ювілейної програми.

(Закінчення зі стор. 1)

дві й обидві будуть короткі, зате гості напевно матимуть задоволення від документального фільму з історії парафії.

Цей фільм створив Микола Яремко, ретельно зібравши цікаві фотографії, уривки відео з різних відправ та імпрез, інтерв'ю з багатолітніми активістами парафії. І заля справді була зачарована цим фільмом, не в одного з присутніх блищали сльози на очах.

У своєму короткому, але теплому і зворушливому слові о. Леонід Мальков від імені усіх парафіян висловив радість належання до цієї церкви, радість бути причетними до її великої і славної історії, вірно берегти традиції минулих поколінь, виховувати молодь в християнському і національно-патріотичному дусі.

„Нехай це святкування дасть нам силу забути всі колишні непорозуміння та простити всім, хто нас образив. Нехай Бог дасть нам силу перестати переживати минуле, але дивитися вперед та вірити, що ми можемо змінити світ на краще", – сказав о. Леонід.

На бенкеті з нагоди 100-річчя парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку.

Дяк і диригент церковного хору Михайло Стащишин.

Фото: Степан Герилів

EQUAL HOUSING OPPORTUNITY

Відзначення 65-річчя УПА і 100-річчя Романа Шухевича в Ню-Йорку

„Свобода" в ч. 45 подала звіт Миколи Галева про урочисте відзначення в Ню-Йорку 65-річчя УПА і 100-річчя від дня народження її Головного командира Романа Шухевича, наукову конференцію в НТШ і виставку в Українському музеї. Тим часом Стефан Качурак надіслав до редакції світлини про ці події, деякі з яких подаємо.

У відзначенні ветеранів УПА взяли участь (стоять зліва): Посол України в ООН Юрій Сергеєв, предтавник Міністерства оборони України в ООН Леонід Голопатюк, Посол України в США Олег Шамшур.

В Українському музеї вітають Героя України Юрія Шухевича.

Наукова конференція в НТШ.

На сцені – Олег Чмир-Опалинський і Оксана Кровицька (зліва), Іван Бернацький і Людмила Грабовська (праворуч).

Під час святкового концерту.

Святкова академія в залі університету Купер Юніон.

Пакунки американським воякам-українцям в Іраку

Українські американські ветерани готують пакунки для вояків.

ПАСЕЙК, Ню-Джерзі. – Організація Українських Американських Ветеранів (УАВ), Пост 17, з фінансовою допомогою Федеральної кредитової спілки „Самопоміч" і колишнього Українського народного дому в Пасейку висилає пакунки американським воякам українського походження, які перебувають зараз в Іраку і Афганістані. Пакунки містять ковбасу, свічку, релігійну іконку, випуски газет „Свобода" і „The Ukrainian Weekly".

В суботу, 27 травня, на кладовищі Сідар Лоун в Патерсоні ветерани провели щорічну Службу-реквієм за упокій полеглих, яку відслужили оо. Ігор Роїк і Олег Жовнірович. Багато членів сімей і членів української спільноти прийшли, щоб виявити свою шану до загиблих синів нашої спільноти в Кліфтоні-Пасейку.

Особливо було згадано сержанта Джона Кадаверо з Тукседо, Ню-Йорк, який був вбитий бомбою в Іраці 27 лютого 2007 року, сержанта Євгена Риндича з Статен Айленду, Ню-Йорк, який народився в Києві і був вбитий бомбою в Іраці 6 грудня 2006 року.

Мати сержанта Дж. Кадаверо була присутня на Службі. Також присутні були представники Пласту і член Ради міста Кліфтону Пітер Ігле, який щороку приходить на Службу-реквієм.

Ветерани підтримують різні проєкти місцевих спільнот. Якщо ви знаєте когось з американських вояків-українців, що тепер перебувають на військовій службі, просимо сконтактуватись з Джеймсом Федорком, командиром УАВ, Пост 17, зателефонувавши на число: (973) 225-3648. Ми завжди шукаємо нові імена, щоб вислати пакунки турботи воякам, які служать в зонах збройних конфліктів.

Джеймс Федорко

Вечір-зустріч у школі

ДІТРОЙТ, Мишиґен. – Школу парафії Непорочного Зачаття щороку школу поповнюють учні, котрі приїхали з України. Саме тому у жовтні дирекція школи організувала інформативний вечір-зустріч, метою якого було надання батькам необхідної інформації про умови навчання в школі. Вечір розпочала учителька української мови Оля Новачинська, надавши слово директорові школи Лесі Лаврин, яка роз'яснила „Книгу шкільних правил", вимоги місцевої влади, відповіла на запитання присутніх.

Цінною інформацією поділився з присутніми учитель Вищої школи, проф. Сергій Пасішник, який детально проаналізував і порівняв вимоги та результати навчання школи з школами в Україні і в Америці. У своєму виступі він підкреслив, що школа дає дітям настільки добру академічну освіту, що багато відомих приватних та публічних шкіл просто „полюють" за її школярами. Саме це й підтвердив у своєму виступі учень Вищої школи Микола Мурський, а також колишні учні, які в цьому році розпочали навчання в інших школах – Богдан Белей, Михайло Гнатюк, Софійка Кучер. Виступили Оля Бей, котра представляла Батьківський комітет початкової школи, Надія Меденс – голова Батьківського комітету Вищої школи та Стефан Стасів – голова Шкільної ради.

На вечорі виступили батьки, діти яких навчаються у школі. Вболіваючи за майбутнє громади і школи, свої переживання у вірші висловила Віра Крива.

Лілія Бойко, Леся Шерстило

Український Ню-Йорк подав приклад жертвенности в ім'я розвитку УКУ

Гості і діячі Української Католицької Освітньої Фундації під час зустрічі в Ню-Йорку.

Микола Галів

НЮ-ЙОРК. – В неділю, 4 листопада, під час святкового обіду, метою якого було поповнити фонди для розвитку Українського Католицького університету у Львові, Ірина Клюфас від імени родини проголосила створення одномільйонного фонду при УКУ. Присутні сприйняли цю знамениту вістку бурхливими і довготривалими оплесками. І. Клюфас сказала кілька теплих слів і попросила до слова сина Михайла Клюфаса, який від себе особисто пожертвував для цього заснованого його матір'ю фонду 10 тис. дол.

Це вже був третій обід з такою шляхетною і національно важливою ціллю. Як і попередні, він був організований заходами Комітету приятелів Українського Католицького університету, і знову відбувався в Українському Народному домі. Нагадаємо, що на минулорічному обіді анонімний жертводавець подарував на розвиток УКУ 100 тис. дол.

Відкриваючи святкову трапезу, голова Комітету Микола Галів представив гостей з України: Владику Діонісія (Ляховича), який приїхав від імени Патріяха Любомира, віце-ректора УКУ Мирослава Мариновича, о. д-ра Ігоря Бойка – декана УКУ, о. Вернарда Панчука – пароха церкви св. Юра, діячів Української Католицької Освітньої Фундації (УКОФ) – президента Джона Курі, Нел Анджеєвську, Джеймса Кайзера і Дена Шиманського. Всі вони неукраїнці і не католики східнього обряду, але надзвичайно самовіддано працюють в ім'я розвитку УКУ.

Далі М. Галів привітав отців, преподобних сестер, представників українських установ й організацій і численно зібрану авдиторію.

В короткому вступному слові він підкреслив, що творча діяльність колись жорстоко переслідуваної і нищеної Української Католицької Церкви належить до Божого чуда. Ним є також освітньо-виховна діяльність УКУ у Львові, який утверджує християнські вартості на сході Европи. „Ми минемось, але УКУ буде творчо діяти на благо Церкви й українського народу", – сказав М. Галів.

Відтак голова Комітету запросив до слова і проведення молитви Владику Діонісія. Владика народився у Бразилії, там почав студіювати богословські предмети, продовжив студії в Римі. Після прийняття вічних обітів займався педагогічною працею, був одним з перших викладачів Богословської академії у Львові, яка пізніше з великим успіхом перетворилася в УКУ. Протягом восьми років був протоархимандритом ЧСВВ. Він є автором низки богословських праць. Тепер Владика Діонісій живе в Україні, керує Патріяршою адміністрацією і далі займається педагогічною працею в УКУ й інших наукових закладах.

Владика Діонісій передав щирі вітання від Патріярха Любомира, о. Бориса Ґудзяка і від себе особисто, провів молитву і поблагословив трапезу.

Під час обіду М. Галів прочитав імена жертводавців і їхні фінансові дари, починаючи від суми 25 дол. до 250 дол., відтак, за дозволом минулорічних анонімних жертводавців, розкрив їхні імена. Отже, ініціятором стотисячного фонду була д-р Марія Шевчук-Чабан. Її ініціятиву підтримали брат д-р Юрій Шевчук і сестра д-р Ольга Шевчук-Оквин з родинами. Фонд створено у пам'ять батьків Ґеновефи і Тимоша Шевчуків з ціллю пожвавити наукове дослідження обставин збройно-підпільної боротьби, депортацій і заслань в долі українського народу.

Ярослав Терлецький висвітлив фільм про життя УКУ у 2007 році. Були показані різні цікаві фрагменти важливих подій, наприклад, відвідини УКУ дружиною Президента Віктора Ющенка Катериною Ющенко, навчання студентів, заняття спортом та інше.

Ведучий Орест Кизик попросив до слова о. д-ра Ігоря Бойка, декана філософсько-богословського факультету УКУ, який дуже цікаво розповів про свій шлях до УКУ і про українську молодь, котра тепер там навчається.

Андрій Ленцик представив головного промовця, віце-ректора проф. Мирослава Мариновича. Він належить до найвідоміших колишніх довголітніх політичних в'язнів, був одним з засновників Гельсінкської Групи, є автором низки праць.

М. Маринович подякував за запрошення, передав вітання від ректора УКУ о. Б. Ґудзяка. Далі промовець подав широку і багатозначну громадсько-політичну картину в Україні, пов'язуючи її з особистим життям. Зокрема він дав відповідь на запитання, яке постійно чує від багатьох людей: чомі він не пішов у політику? Тому, що не бажав бути політичним демаґоґом, участь у політиці - то був би змарнований час. А за кордоном не залишився, бо вірить в Україну. „Для мене, – сказав промовець, – найбільше важать духовні, християнські вартості, і я знайшов їх в УКУ".

Президент УКОФ Дж. Курі спершу представив присутніх членів

(Закінчення на стор. 23)

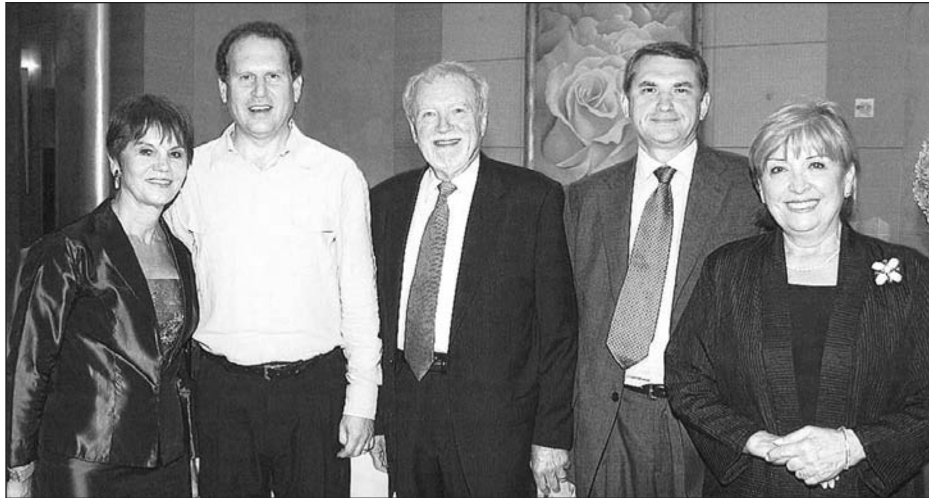
Благодійний вечір на Фльориді у поміч дітям Чорнобиля

САНІ-АЙЛС, Фльорида. – 7 жовтня в приміщенні готелю „Акваліна" відбувся благодійний вечір, метою якого було зібрати кошти для лікування хворих дітей, народжених в післячорнобильський період в Україні, а також залучити представників місцевого населення, багато яких є вихідці з України, до цієї акції.

Ведуча Оксана П'ясецька розпочала програму представленням почесних гостей, якими були Посол України у США Олег Шамшур, заступник посадника Луїс Зейлер, д-р Зенон і Надія Матківські, директор інтенсивної кардіологічної терапії Голц-лікарні д-р Стівен Шульц, також члени почесного комітету – конґресмен Лінкольн Діаз-Баларт, д-р Еліот Розенкранц, д-р Юрій Тершаківець, о. Мартін Канаван, рабин Александр Кейлар.

Посол О. Шамшур відзначив у своєму виступі, що Чорнобиль для України є не лише лихом минулого, але й великою проблемою сьогодення та майбутнього. Від аварії у Чорнобилі постраждали понад 3 млн. осіб, серед яких – тисячі дітей, котрі страждають важкими недугами. Це також 170 покинутих на довгі роки міст і сіл, це 4.6 млн. гектарів української землі, забрудненої радіяцією. Україні не вистачає сил і енерґії боротися з цим лихом самостійно. Посол О. Шамшур віддав шану всім, хто долучається до допомоги потерпілим.

З. і Н. Матківські 18 років тому створили Фонд допомоги дітям Чорнобиля, про діяльність якого докладно розповіли на вечорі засновники. Вартість надісланого в Україну медичного обладнання та лікувальних препаратів перевищила 55 млн. дол., а проведення семінарів і конференцій з залученням американських лікарів дало можливість розвивати співпрацю та півищувати кваліфікацію українських фахівців.

Зліва: Оксана П'ясецька, д-р Стівен Шульц, д-р Зенон Матківський, Посол Олег Шамшур, Надія Матківська.

Зліва: Олександер Вештебей, Стен Фомін, Ірина Дзюбинська, Дасна Васькевич-Максимович, Василь Попадюк, Віктор Хоменко.

Д-р С. Шульц, відвідуючи лікарні в Україні, з болем відзначив високу кількість новонароджених з патологією серцево-судинної системи, високу смертність немовлят. Відсутність відповідного обладнання, застарілі методи лікування в медичних закладах не сприяють збереженню новонародженого покоління.

Програма університету в Маямі під керівництвом д-ра С. Шульца і д-ра С. Ліпшульца надає медичну допомогу українським дітям, а також влаштовує конференції для українських лікарів.

Конгресмен Л. Діаз-Баларт відвідав Українську католицьку церкву в Маямі. В своєму виступі він розповів про успішну співпрацю з Міжнародним благодійним фондом „Україна-3000" та приїзд на лікування до штату Фльорида дев'ятьох дітей з України з різними ступенями інвалідности.

Учасники вечора почули музичні твори у виконанні віртуоза-скрипаля, видатного українського артиста Василя Попадюка. В складі групи „Папа Дук" були Стен Фомін та Віктор Хоменко.

На благодійному вечорі було зібрано понад 19 тис. дол. на допомогу дітям України. Хочеться висловити щиру подяку всім небайдужим до чужої біди, особливо заступникові посадника міста Л. і Меді Зайлер та О. П'ясецькій, яка вклала багато праці для організації цього заходу.

Ірина Дзюбинська

УКРАЇНА І СВІТ

Новини з видавництва „Смолоскип“

У книгарні „Смолоскипа” на презентації книги Леоніда Плюща.

Центральна частина експозиції.

Виставка до 100-річчя від дня народження Петра Григоренка

КИЇВ. – 17 жовтня у приміщенні Музею-архіву українського самвидаву при видавництві „Смолоскип“ відкрилася фотовиставка, присвячена 100-річчю від дня народження відомого правозахисника генерала Петра Григоренка. Світлини генерала, його сім'ї, найближчого оточення розкривають зміст його професійної та правозахисної діяльности, родинного життя, а також переживання часів лихоліть та еміґрації. Експонуються також статті з радянської та закордонної преси про генерала П. Григоренка.

Виставка складається з тематичних бльоків, які висвітлюють життя П. Григоренка в колі родини від дитинства до літнього віку, показують засновників Української Гельсінської Групи, найближчих друзів генерала, знайомлять з місцями позбавлення волі та заслання українських правозахисників, подають фотоматеріяли з еміґраційної діяльности П. Григоренка.

На відкритті виставки виступили її ініціятори – засновник видавництва „Смолоскип“ Осип Зінкевич та директор Музею-архіву українського самвидаву при видавництві „Смолоскип“ Олесь Обертас, а також гості – відомий український дисидент та дослідник з Франції Леонід Плющ, правозахисники Євген Сверстюк, Василь Овсієнко, Раїса Руденко, Лесь Танюк. Присутні мали нагоду заслухати магнітофонні записи виступів генерала П. Григоренка та його дружини на ювілейному вечорі Бориса Антоненка-Давидовича у 1984 році в Ню-Йорку. Дещо пізніше до гостей виставки приєдналися син генерала – Андрій Григоренко і Мустафа Джемілєв, народний депутат України, голова Кримського меджлісу.

Виставка діятиме у „Смолоскипі“ до кінця 2008 року. Її можна оглянути щоденно, крім неділі, з 11-ої год. ранку до 6-ої год. вечора.

Петро Дончик

Зустріч з Леонідом Плющем

17 жовтня видавництво „Смолоскип“, видавництво „Факт“ та аспірантсько-маґістерський семінар катедри філології Національного університету „Києво-Могилянська академія“ вітали у стінах будинку „Смолоскипа“ відомого дослідника з Франції, філософа, правозахисника, колишнього політв'язня Леоніда Плюща.

У приміщенні книгарні „Смолоскипа“ відбулося обговорення книги Л. Плюща „Його таємниця, або 'Прекрасна ложа' Хвильового“.

Аспірантсько-маґістерський семінар катедри філології НаУКМА було засновано три роки тому за безпосередньої участи професорів Володимира Моренця, Романа Веретельника, Віри Агеєвої, Бориса Шалагінова, а також за активного сприяння професора університету міста Калґарі та багаторічного мецената „Смолоскипа“ Романа Струця. Цей академічний рік учасники семінару розпочали з обговорення книги Л. Плюща, а до кінця року заплановані зустрічі з Богданом Бойчуком, Володимиром Панченком та Оксаною Забужко.

Появу трьох книг Л. Плюща – „Екзод Тараса Шевченка“, „У карнавалі історії“ та „Його таємниця, або 'Прекрасна ложа' Хвильового» уможливило київське видавництво „Факт“. На зустрічі з доповідями виступили аспірантки катедри філології НаУКМА Наталка Іванова та Анна Протасова, в дискусії взяли участь Л. Плющ, В. Агеєва та Людмила Кисельова, дослідники літератури 1920-их років Лесь Танюк та Неллі Корнієнко. Модерував обговорення директор видавництва „Смолоскип“ Ростислав Семків.

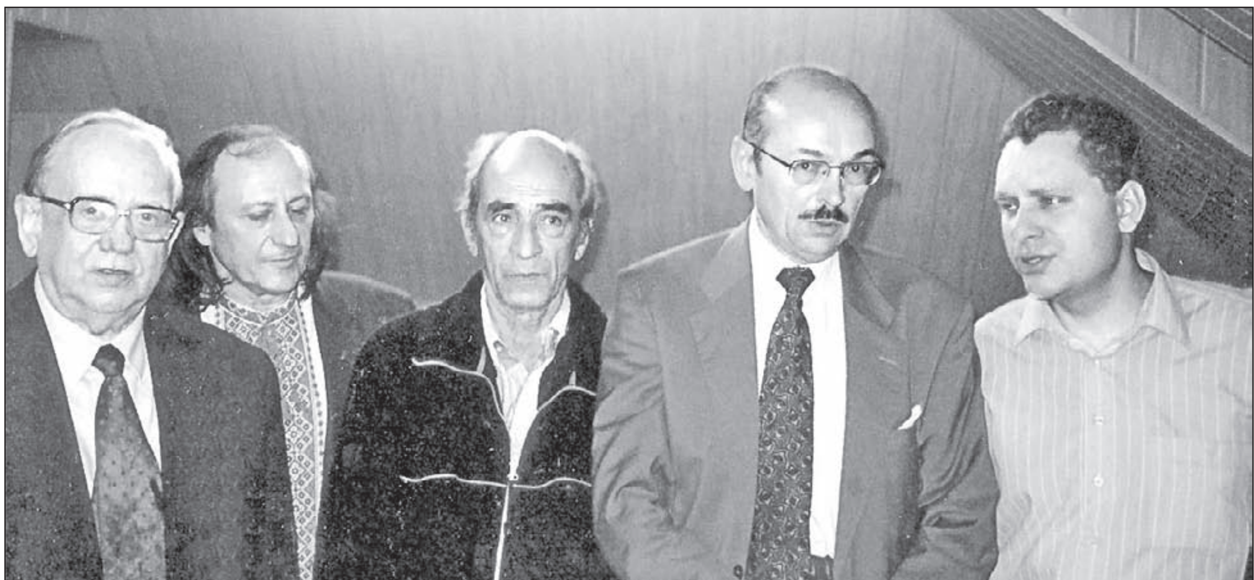
Книга Л. Плюща демонструє докорінно новий підхід до вивчення художнього тексту, котрий ґрунтується на давній традиції екзеґези, містичного заглиблення у текст, дошукування в його живій тканині апеляцій до давніх потаємних кодів людської мудрости, покликаної прояснити (а не аналітично пояснити) сенс нашого існування. Дослідження художніх текстів М. Хвильового, здійснене Л. Плющем, не вдасться переказати у кількох словах чи звести до десятка коротких тез. Його можна поступово пізнавати, відкривати, сторінка за сторінкою прочитуючи книгу, наштовхуючись на все нові паралелі та збіги, котрі дослідник відшукує у океані сенсів художнього світу М. Хвильового, вперто шукаючи шлях не назовні, а вглиб лябіринту його почувань та думок.

Дискусія закінчилася автограф-сесією автора.

Роман Семчук

Після довгих років Леонід Плющ з Франції та Осип Зінкевич з Америки зустрілися на виставці у Києві.

Зліва: Осип Зінкевич, невідомий, Леонід Плющ, Андрій Григоренко, Олесь Обертас.

Вшанували Дмитра Яворницького на презентації нового видання

Нова книжка Дмитра Яворницького.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 7 листопада в музеї „Літературне Придніпров'я"відбуласьпрезентація новітнього видання книги академіка Дмитра Яворницького „За чужий гріх", який постає не тільки як славетний історик запорозького козацтва, науковець, етнограф, а й як український літератор. До книги включено роман „За чужий гріх", повість „Наша доля – Божа воля" і ряд оповідань, визначених автором як „малюнки з життя", що мають загальну назву „Поміж панами".

Дніпропетровський науковець Наталя Василенко (вона написала передмову до книги) зробила ґрунтовну доповідь про історію цього видання, його зміст, подякувала художникові Анатолієві Дерев'янкові за цікаве творче оформлення книги. Вона також повідомила, що з усієї літературної спадщини Д. Яворницького дотепер було видано лише текст зазначеного роману за редакцією науковця М. Шубравської, а для повного видання прозаїчних та поетичних творів академіка нинішньої однієї книги (обсягом більш 500 сторінок) замало, треба було б хоч би три-чотири томи, та хто б спонзорував кошти!

Головний редактор Дніпропетровського видавництва „Січ" Григорій Гарченко (це він є редактором видання книги Д. Яворницького 2007 року) розповів про особливості Д. Яворницького як письменника, який, завдяки своїм етнографічним та філологічним пошукам на теренах України, зформувався як цікавий літератор, стиль якого вирізняється широким вживанням українських народних висловів та оригінальних рідковживаних слів. Читач вельми поцінує також природне почуття гумору Д. Яворницького, що особливо виявилося у сатиричних оповіданнях-новелах, що увійшли до складу циклу „Поміж панами".

Книгу видано накладом 5 тис. примірників у дніпропетровському державному видавництві „Січ", але, на жаль, дніпропетровці не зможуть її придбати, бо київський замовник (Укртелерадіо) вирішив розповсюдити примірники через систему бібліотечних колекторів лише в обласні наукові бібліотеки.

Присутнім на презентації книги все ж пощастило хоч би рукою торкнутися цього раритету, а деяким, в тому числі автору цієї статті, навіть погортати сторінки та зфотографувати обкладинку.

Володимир Єфимов

Учасники презентації книги Дмитра Яворницького у Дніпропетровську.

Український Нью-Йорк...

(Закінчення зі стор. 19)

фундації: Н. Анджеєвську, Дж. Кайзера, Д. Шиманського, Я. Терлецького і Михайла Сала. Він конкретно розповів про доходи Фундації, підкреслючи, що 60 відс. – це пожертви від чужинців, а 40 відс. – від українців. Сказав, який відсоток дає Фундація на стипендії, публікації наукових праць, адміністрацію й інше. Інформації Дж. Курі були представлені візуально на екрані.

Дж. Кайзер, який зайняв функцію екзекутивного директора УКУ, розповів про свій професійний досвід.

О. Кизик зачитав список жертводавців, що утворився протягом цього обіду. Володимира і Стефан Сливоцькі подарували 12 тисяч дол., по 5 тис: Андрій Ленцик, о. диякон Юрій і Зоряна Малаховські, Анна і Володимир Рак, Слава Рубель. Всі пожертви будуть проголошені у пресі. Президент кредитівки „Самопоміч" у Нью-Йорку Богдан Курчак вручив чек на 50 тис. дол. Роман Кизик проголосив пожертву з заповіту св. п. Ніни Більчинської – 28 тис. дол. А. Ленцик вручив стипендію УКОФ для студента академії св. Юра. Молитвою, яку провів о. В. Панчук, закінчено програму зустрічі.

Допомагайте ЗУАДК допомагати незалежній Україні

Нагадуємо читачам, що Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК) значиться у списках федеральних і штатових компаній: Human Care Charities of America (HCCA), Independent Charities of America (ICA), United Way

ЗУАДК тепер, на 63-му році своєї допомогової діяльности, завдяки жертвенності української громади Америки, має змогу призначити, ухвалити і роздати приблизно 5 тис. дол. потребуючим щомісяця.

Ваша жертвенність, дорогі українські брати і сестри, фінансує багато постійних програм, як, наприклад, Голодні Кухні, роздарування інвалідських візків, літні табори для сиріт та дітей з багатодітних родин, швидку допомогу в разі аварії, допомогу старшим і немічним, а також дітям в сиротинцям та інтернатах України.

Крім зазначених вище компаній, ЗУАДК є також на списках United Way of Southeastern Pennsylvania, під числом #1838.

Якщо не можете знайти числа Вашої кампанії, тільки впишіть: United Ukrainian American Relief Committee, 1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111.

Якщо Ваш працедавець надасть Вам можливість, просимо пам’ятати, що ЗУАДК надає необхідну допомогу українцям, а по-друге, через Вашого працедавця Ви не тільки простягаєте щедру руку потребуючим, але визначаєте ЗУАДК як міжнародну недержавну допомогову організацію.

ЗУАДК

Незрячий вчитель навчає в’язнів

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. – 25-річний психолог Андрій Нечитайлов працює в Івано-Франківському благодійному фонді „Солідарність“ і разом з соціяльними працівниками проводить у закладах позбавлення волі консультації для ув’язнених.

На комп’ютері він має спеціяльну програму для незрячих „Джавс“, з допомогою якої читає літературу. Диктофон завжди в його кишені.

Хлопець не бачить з 14 років. Втрачав зір поступово, через запалення очних судин. У Товмачівській чоловічій колонії А. Нечитайлов також консультує наркозалежних, колишніх ув’язнених, ВІЛ-інфікованих. Працю він знайшов через Інтернет, працює вже шостий місяць.

Марія Петрів

„MoneyGram“ подарує телефонні картки

МІНЕАПОЛІС, Мінесота. – З нагоди наступних Різдвяних свят компанія „MoneyGram“ подарує безкоштовні телефонні картки всім своїм клієнтам, які відішлють гроші в Україну. Під час цієї акції, яка проходить з 1 листопада до 1 грудня, п’ятихвилинні телефонні картки отримають ті клієнти, які відішлють гроші до України, Росії, Румунії, Болгарії та інших країн з близько 70 пунктів обслуговування „MoneyGram“, розташованих у США та Канаді.

Аґенції „MoneyGram“, які беруть участь в цій акції, розташовані в Ню-Йорку, Лос-Анджелесі, Чикаґо, Сан-Франциско, Сакраменто, Бостоні, Філядельфії, Маямі та Торонто. „MoneyGram“ має 11,300 пунктів обслуговування у Східній Европі, в яких можна отримати гроші.

Щоб знайти аґента в зручному для вас пункті обслуговування в США, завітайте на сайт promo.moneygram.com/EEPhoneCard або телефонуйте на число 1-800-926-9400. Для отримання повної інформації дивіться постери в пунктах обслуговування, або на сайті promo.moneygram.com/EEPhoneCard.

Компанія „MoneyGram“ має світову першість в галузі міжнародних грошових переказів, спрямовує свою діяльність на надання надійних та зручних послуг з виконання платежів, які включають в себе грошові перекази. Міжнародні грошові перекази „MoneyGram“ надають можливість безпечно відсилати та отримувати гроші всього за 10 хв. (залежно від графіку роботи аґента).

Світова мережа „MoneyGram“ має понад 125,000 пунктів обслуговування 170 країнах та реґіонах світу. Зручна та надійна мережа включає продавців, міжнародні поштові відділення та фінансові установи.

Наталія Темникова

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Високий злет соліста опери Віталія Ковалева

Соліст опери Віталій Ковалів.

НЮ-ЙОРК. – 20 жовтня відвідувачі Метрополітальної Опери бурхливими оплесками вітали українського соліста Віталія Ковалева (бас) в ролі верховного жреця Єгипту Рамфеса з опери Джузепе Верді „Аїда". Це був вже не перший успіх молодого співака і на цій сцені, і на провідних сценах світу. Тільки у нинішньому театральному сезоні він співає у двох виставах в Ню-Йорку (крім „Аїди", також Оровесо в „Нормі" Вінченцо Беліні), в оперних театрах Відня, Чикаґо, Мюнхену, Мадриду. У минулі роки співав в Парижі, Вашінґтоні, Сан -Франціско, Токіо, Чикаґо, має записи разом з Анною Нетребко, Пласідо Домінґо, Роландо Вілазоном. У Метрополітальній опері Ню-Йорку він був вже у провідних ролях опер „Самсон і Даліла", „Ріґолетто", „Набуко", „Чарівна флейта", „Доля призначення", „Луїза Міллер".

Радіючи успіхові молодого земляка (ми обидва – з Черкас), я думав про те, що це Незалежність України відкрила талантам дорогу у світ. Ми чули від св. п. Анатолія Солов'яненка, коли він був гостем „Свободи", про непереборні перешкоди, які чинила йому комуністична номенклятура, щоб не допустити талановитого земляка на сцени світу. Ми пам'ятаємо втечі обдарованих артистів під час гастролей на Заході.

А В. Ковалеву взагалі ніяка сценічна кар'єра в недалекому минулому не світила. Уявіть собі обдарованого юнака з сім'ї віруючих, та ще й баптистів! Пригадалося, як репортерська доля привела мене на велетенський Черкаський шовковий комбінат. Секретар партійного комітету підприємства Євдокія Чилік сиділа у своєму кабінеті засмучена. Мені вона розповіла, що в одному з цехів виявлені дві робітниці, які відвідують баптистську церкву. „Але ми вже до них приділили двох комсомолок, вони витягнуть дівчат з релігійного полону", – запевнила мене секретарка.

Віталієва мама Катерина співала у церковному хорі, тож і сина залучила до співу, навіть віддала до музичної школи вчитися гри на фортепіяні. Уже восьмирічним він співав у шкільному хорі. А коли підріс, то зрозумів, що в Радянському Союзі з гри на фортепіяні не проживеш і почав шукати інших занять. Служив у військовій фльоті на Країній Півночі, у Заполяр'ї, опісля влаштувався у рідних Черкасах мотористом на станції швидкої медичної допомоги, виріс до слюсаря, потім до водія авта. Навіть вчився шити жіноче взуття! Оце й уся професійна кар'єра...

Але у церкві помітили обдарованого юнака і відрядили до Біблійного інституту в Москві, на дириґентське відділення. Додому він повернувся вже керівником церковного хору. Настав час Незалежної України, до Черкас почали приїздити гості з Европи, які відвідували протестантську церкву. Жінка з Швайцарії запам'ятала спів В. Ковалева і порадила оперному театрові у Берні запросити юнака на прослуховування. А у Швайцарії його залишили на трирічне навчання. Потім була перемога в 1999 році на співочому конкурсі П. Домінґо в Пуерто Ріко, запрошення до відомих театрів. Увесь час – в дорозі. Вдома чекають дружина Дорін, теж співачка, і п'ятирічний син Віталій. У Черкасах соліст відвідує 82-річного батька Миколу, який останнім часом нездужає, маму Катерину, рідну церкву. Уявляю собі, як там радіють цим зустрічам. Я теж радію, що настав час, коли недавній слюсар дістав нагоду відкрити свій дар не тільки у своїй церкві, а й перед усім світом.

Левко Хмельковський

Користуйтеся веб-сайтами „СВОБОДИ"
www.svoboda-news.com

„УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА"
www.ukrweekly.com

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

70. Друга книга Самуїлова, 12: кара Давидові і його покута

Вірсавія голосила за своїм чоловіком Урією, а коли скінчилася її жалоба цар Давид забрав її до свого дому і вона породила йому сина. „Та в Господніх очах була злою та річ, що оце зробив був Давид". Бог послав до царя пророка Натана і той оповів цареві притчу про бідняка, у якого багатій забрав останню овечку. Обурився цар на такий вчинок багатія, а Натан сказав цареві, що це про нього йдеться у притчі, бо це він, маючи багато жінок, забрав в Урії єдину, а його самого послав на смерть. Зажурився Давид і визнав свій гріх перед Богом. Немовля ж захворіло і цар почав поститися, молитися, лежав на землі і ні з ким не спілкувався. Але маля померло, і коли про це сказали Давидові, він устав, помолився і повернувся до державних справ. Люди здивувалася такій зміні у царевій поведінці, а цар пояснив, що мав надію на одужання дитини з Божої милості, але дитя померло, то „я піду до нього, а воно не повернеться до мене". І потішив Давид Вірсавію і вона породила йому сина Соломона.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Олександер Кошиць...

(Закінчення зі стор. 5)

мають у собі чимало специфіки української, багаті на нові винаходи гармонізації і контрапункту, через що вони виглядають наче нові композиції, стають прикрасою кожного концерту.

Хорові обробки українських народних пісень О. Кошиця потрапляють на сторінки музичних видань Америки. Поширюється слава про О. Кошиця як композитора-аранжувальника. Приклади пісень, аранжованих О. Кошицем, виносять на музично-академічний рівень як і саму вартість творів, стаючи доступними для вжитку в цих колах, як також знайомлять з історією України, героїчними сторінками життя її народу, самобутністю її народних традицій, з душею самого народу.

У книжці „Music the Universal language"– офіційному виданні американської Асоціяції вчителів співу (за 1941 рік), як приклад хорової літератури з Східньої Европи, друкується українська народна пісня в обробці О. Кошиця „Willows by the river"– „Верби біля річки". В іншому виданні – „Musical Supervisors Journal" за жовтень 1933 року друкується ряд обробок О. Кошиця.

Величезний авторитет О. Кошиця, його загальне признання як одного з найвідомішого музиканта того часу стає предметом уваги багатьох навчальних закладів. У 1939 році запрошений на літні курси для американських консерваторій у Кольорадо. У 1941 році – читає серію викладів „Про українську пісню і музику", що були влаштовані Департаментом східньо-европейських мов Колюмбійського університету. Також бере участь у роботі культурно-освітніх диригентських курсів у Торонто, Вініпеґу.

У 1925 році О. Кошиць запрошений стати основною постаттю у проєкті під назвою „Американський Інститут Оперного Мистецтва". У програмному маніфесті автор цього проекту Макс Рабінов відзначав, що виступи Українського національного хору справили величезне враження на американського слухача не тільки своїм вмінням співати, але і продемонстрували, що народна музика насправді існує.

З перспективою створення Американського Інституту Оперного Мистецтва О. Кошиць мав очолити фолкльорний відділ. В пляни інституту входив і Український національний хор. До 40 членів цього хору додавалося 20 американських хористів у перший рік роботи. Наступний рік – 10-15 українців були звільнені, а на їх місце прийняли саме таке число американців. Таким чином, впродовж чотирьох-п'яти років плянувалось створити чисто американський висококлясний хор.

Згідно з ідеєю, український диригент і український хор стояли при закладанні одного з перших професійних музичних закладів Америки, з перспективою виховання нового покоління американських музикантів, навчених в американській школі.

З легкої руки О. Кошиця почали створюватися нові хорові колективи, які привели до небувалого, на той час, розвитку хорового виконавства в стилі „а капеля". Іменем О. Кошиця називають хорові організації та хори. У 1938 році О. Кошиць, разом з українськими мистцями Іваном Кучмаком, Романом Придаткевичем, Андрієм Кістем працює над створенням фільму „Маруся". Для цього було зібрано хор, який очолив О. Кошиць, і працював з ним більш як над 30 українськими народними піснями, коляд та щедрівок. Сценарій був написаний на основі музичної драми М. Старицького „Ой не ходи, Грицю". О. Кошиць докладає багато зусиль, щоб українські пісні і на екранах театрів Америки, Европи звучали у всій своїй красі.

Своєю безпосередньою диригентською діяльністю О.Кошиць також вносить вклад у музичне життя еміґрації. Знаменною була праця з Василем Авраменком та його „Школою українського балету" (танцю). У травні 1932 року було організоване турне по Америці, яке охопило 20 штатів. У програмі брали участь „Школа" Василя Авраменка та хор під проводом О. Кошиця. Також О. Кошиць очолює Американський слов'янський хор, з яким у 1935-1936 роках виступає з концертами у Ню-Йорку з програмою, складеною з творів Дмитра Бортнянського, О. Кошиця, ОлександраАрхангельського, Олексія Львова.

Значною подією у культурному житті громади стали виступи так званої „Сімки" – зібраних хорів з Метрополії Ню-Йорку та Ню-Джерзі. Очолити „Сімку" на концерт, присвячений 125-літтю від дня народження Тараса Шевченка, який відбувся 7 квітня 1935 року в залі Тавн-гол, було запрошено О. Кошиця. Більш як 300 співаків були об'єднані в один могутній хор, який виконав твори Миколи Лисенка, Станіслава Людкевича, Кирила Стеценка, Миколи Леонтовича. Закінчився концерт Шевченковим „Заповітом".

У 1936 році відбувся величавий концерт на пошану Митрополита Андрея Шептицького з нагоди його 35-річчя введення в сан Глави Української Католицької Церкви. Концерт відбувся в Карнеґі Гол. Але цього разу до „Сімки" приєднався Хор ім. О. Кошиця з Пасейку, який утворив разом з іншими „Побільшену сімку". Вона виступила під керівництвом О. Кошиця і на Світовій виставці у 1939 році в Ню-Йорку. Тим разом хор налічував понад 500 учасників.

Особливим вкладом О. Кошиця у збереження культурної спадщини народу та традиції хорового виконавства стало записування українських пісень на платівки під заголовком „Пісні та мелодії України", яке завершилось на фірмі „Сонарт" у 1944 році.

Запис пісень на платівки став символічним підсумком життя для О. Кошиця, як і число записаних пісень – 27. Того ж 1944 року, 27 вересня, обірвалось життя Олександра Кошиця.

З'явився О. Кошиць – українець-композитор і з ласки високого мистецтва найбільш блискучий диригент, та представив нам новий рід хоральної музики.

Так коротко і ясно сказано про нього, тому що був геніяльний.

СПОРТ

Відновлено змагання за першість УСЦАК з відбиванки

Вручення переходової Чаші переможцям змагань чоловіків – дружині „Лис“ з Випані. Фото: Христя Биц

ДЕНВІЛ, Ню-Джерзі. – Після 13-річної перерви відновлено відбиванкові першості УСЦАК, які цим разом відбулися 10 листопада у великому, відбиванковому центрі Паверзон. В турнірі взяло участь 11 дружин. В групі чоловіків змагалися „Лис“ з Випані, УСВТ „Чорноморська Січ“ з Випані, СК СУМ з Гартфорду, СК СУМ „Крилаті“ з Йонкерсу і СТ „Україна“ з Торонто. В групі сеньйорів – „Слава“ з Чикаґо, „Лис“ з Випані і „Україна“ з Торонто. В групі юніорів – „Україна“ з Торонто, „Лис“ з Випані і УСВТ „Чорноморська Січ“ з Випані. Змагання турніру проходили на трьох кортах. Значна більшість ігор пройшла на високому рівні, особливо в групі чоловіків, що було для членів управи УСЦАК приємною несподіванкою, бо перерва не знизила високого рівня відбиванкових українських дружин. Підсумкова табеля мала такий вигляд:

1. „Лис“ СА, Випані
2. СК СУМ, Гартфорд
3. УСВТ „Чорноморська Січ“
4. СК СУМ „Крилаті“, Йонкерс
5. СТ „Україна“, Торонто

Перші чотири дружини ввійшли до фінальних ігор, після яких звання чемпіона турніру здобула дружина „Лис“, віце-чемпіона – „Ч. Січ“, бронзові нагороди здобула дружина СУМ Гартфорд. Склад дружини-чемпіона: Роман Булавський, Тарас Борисюк, Влад Букорець, Оле Букорець, Крейґ Марсденович, Володимир Олексин, Влод Сизоненко. Склад дружини віце-чемпіона: Олесь Гладкий, Михайло Завадівський, Браєн Томко, Ігор Акіншин, Андрій Олексин, Данило Савицький, Андрій Чума, Марко Олексин.

В групі сеньйорів місця посіли дружини в такому порядку: 1. „Слава“ з Чикаґо, 2. „Лис“ з Випані, 3. „Україна“ з Торонто. Склад дружини-чемпіона: Роман Марушка, Ігор Вайл, Войцех Рибіцький, Марек Гробля, Віктор Данчук, Марк Сікора, Вал Ґертсман, Валерій Повзанов. Віце-чемпіони: Андрій Гадзевич, Мирон Биц, Орест Куцина, Василь Олексин, Олександер Андрущак, Леонід Славутський.

В групі юніорів вислід змагань: 1. „Лис“ з Випані, 2. „Україна“ з Торонто, 3. „Чорноморська Січ“ з Випані. Склад дружини-чемпіона: Микола Куцина, Сергій Гайовий, Володимир Олексин, Данило Шпигульський, Олег Андрущак. Склад дружини-віце-чемпіона: Зенон Коба, Джан Шумельда, Алекс Вжесневський, Павло Солтис, Андрій Комарницький.

Голова УСЦАК Мирон Стебельський привітав усіх та пригадав славну історію чемпіонатів УСЦАК, що відбувалися в минулому в різних містах США і Канади. Отже, цим турніром відкривається нова сторінка українського спорту. До слова був попрошений Ігор Чижович, голова комітету Української Олімпіяди і Здвигу молоді, що відбудеться 4-6 липня 2008 року у Філядельфії. Він запросив усі дружини цього турніру взяти участь в Олімпіяді. Після змагань усі учасники переїхали до УКЦентру, де відбулися святкова вечеря і вручення нагород, що їх уфундували родина Биц, Українсько-Американська Кредитова Спілка

(Закінчення на стор. 28)

Переможці серед юнійорів – дружина „Лис“ з Випані одержує нагороди.

Переможці змагань сеньйорів – дружина „Слава“ з Чикаґо під час вручення нагород.

Нові перемоги з футболу

„Чорноморська Січ“ – „Юніон Тікос“, СК – 2:1
“Чорноморська Січ“ – „Памптон Лейк“ ФК – 1:0

Чергові змагання з копаного м'яча дружина „Ч. Січі“ провела 28 жовтня і 4 листопада 2007 року – обидва на площі Керсі в Юніон.

Зустріч з клюбом „Юніон Тікос“ в чемпіонаті пів професійної Центральної дивізії Ґарден Стейт Сакер Ліґи закінчилася п'ятою перемогою „січовиків“. Цей поєдинок пройшов на вищому спортовому рівні, в якому протягом першої половини суперники мали легку перевагу і зуміли здобути ведення – 1:0. В другій половині завзятих змагань переважали „січовики“, які не тільки створили ряд критичних моментів під воротами суперників, але і зуміли на 78-ій цвилині вирівняти рахунок – 1:1, а на 86-ій хвилині здобути переможного ґоля. Обидва ґолі з гарних подань Данила Левицького, Андрія Панаса і Марка Гординського забив Альвес Перейра.

Тепер „Ч. Січ“ посідає друге місце в змаганнях ліґи, маючи 15 точок. На першому – „Панамерика Спортінґ“ – 16 точок.

4 листопада „Ч. Січ“ розпочала серію ігор за Чашу штату Ню-Джерзі. В перших змаганнях „січовики зустріли клюб „Памптон Лейк“ з північного Ню-Джерзі.

В цій зустрічі українські футболісти мали значну перевагу, у більшості володіли м'ячем, одначе, до більшого здобутку ґолів не спромоглися. Технічно слабші суперники перекривали провідних снайперів, завдяки чому зазнали поразки тільки з мінімальним вислідом – 1:0. Єдиного ґоля зустрічі забив Данило Левицький наприкінці першої половини змагань. Протягом другої половини дружини „Ч. Січі“ створила ще кілька добрих нагод до здобуття ґолів, але м'яч пролітав понад і поруч воріт суперників.

Склад „Ч. Січі“ в цих двох змаганнях: Олександер МекДоналд, Степан Колодій, Андрій Кудрик, Альвес Перейра, Андрій Мандзій, Данило Паславський, Християн Пардо, Гриць Сергіїв, Андрій Панас, Марко Гординський, Лорент Делявакс, Антін Данес, Колін Меґер. Провідник – Микола Гординський.

Омелян Твардовський

Відновлено...

(Закінчення зі стор. 27)

в Нюарк-Джерзі Сіти-Парсипані та „Український тижневик" Українського Народного Союзу.

М. Стебельський висловив подяку від управи усім дружинам за участь в турнірі та переможцям за зразково проведений турнір. Нагороди вручали ланковий Мирон Биц, голова М. Стебельський і головний редактор „Українського тижневика" та „Свободи" Рома Гадзевич.

На церемонії вручення нагород оголошено склад найкращих відбиванкарів турніру, які у збірній УСЦАК мають провести зустріч із збірною України в часі її візити до Америки.

До складу збірної вибрані: Петро Колінський (СУМ, Гартфорд), Тарас Борисюк („Лис"), Антон Ярковлев (СТ „Україна", Торонто), Роман Марушка („Слава, Чикаґо), Олег Букорець („Лис", СА), Ігор Акіншин (УСВТ „Ч. Січ", Випані), Сергій Гайовий („Лис" СА, Випані), Володимир Олексин („Лис", СА Випані), Михайло Завадівський („Ч. Січ", Випані), Роман Булавський („Лис", СА, Випані).

Омелян Твардовський

Усі учасники турніру.

ПРЕСОВИЙ ФОНД СВОБОДИ ЗА ЖОВТЕНЬ 2007 Р.

200 дол.	Сосенки Мотріія і Юрій	Овк Брук, Іл.
100	Клебович Володимир	Ню-Бритен, Кон.
	Томоруґи Марія і Ярослав	Кларк, Н. Дж.
65	Шмидт Роберт	Бірмінґгем, Миш.
60	Гаркуша Віктор	Кентон, Миш.
	Полянська Марія	Матаван, Н. Дж.
55	Качарай Анна	Ню-Йорк, Н. Й.
50	Американсько-Українська медична спілка	Ґроссе Пойнте, Миш.
	Біраковський Богдан	Коледж Пойнт, Н. Й.
45	Кебузінський Юрій	Ґейтерсбурґ, Мд.
	Кравчук Наталія	Моріс Плейс, Н. Дж.
	Пугач Ігор	Макунджі, Па.
	Слук Микола	Словн, Н. Й.
40	Федуняк Василь	Голісвуд, Н. Й.
30	Камінський Юрій	Флашінґ, Н. Й.
	Марчук Б.	Гінсдел, Іл.
	Слободинський Михайло	Періш, Фла.
25	Балабан Ярослав	Флашінґ, Н. Й.
	Білинський Ігор	Філядельфія, Па.
	Галамушка Марія	Форт Коленс, Кол.
	Ганас Юрій	Анкестер, Онт., Канада
	Руб Юрій	Белвіл, Миш.
	Сєрант Юрій	Берклі Гайтс, Н. Дж.
21	Ковалевський Микола	Тифін, Огайо
20	Андрус Теодор	Флашінґ, Н. Й.
	Бартков Петро	Норт Порт, Фла.
	Фолтин Оксана	Снелвіл, Джа.
	Іваськів Любомир	Венис, Фла.
	Калиновський Олександер	Фредріксбурґ, В. Ва.
	Куляс Мирон	Ла Ґрендж, Іл.
	Потграбя Параня	Антіох, Іл.
	Скоцинь Володимир	Шорт Ґілс, Н. Дж.
15	Борачок Олег	Медисон, Виск,
	Бучинська Катерина	Савтпорт, П. Кал.
	Целевич Іванна	Мортон Ґров, Іл.
	Джуль Андрій	Ґроссепойнте, Миш.
	Флорчук Олексансра	Ворен, Миш.
	Гафткович Ірина	Рочестер, Н. Й.
	Гуралечко Люба	Юніон, Н. Дж.
	Клюфас Зоряна	Гайленд Парк, Н. Дж.
	Кривуцькі Марта і Іван	Коледж Парк, Мд.
	Кульчицький Володимир	Лорейн, Огайо
	Кузишин Оксана	Фордс, Н. Дж.
	Наливайко Мирослава	Норт Порт, Фла.
	Олиник Степан	Вашінґтон, Д. К.
	Плакида Надія	Ралітан, Н. Дж.
	Потер Теодор	Ворм Мінерал Спр. Фла.

15 дол.	Суховерський Г.	Вілмінґтон, Дел.
	Теслюк-Дергак Марта	В. Гартфорд, Кон.
	Вербовський Василь	Сиракюз, Н. Й.
10	Король Дмитро	Ошава, Онт., Канада
	Кузич Неонілія	Чикаґо, Іл.
	Бандура Зенон	Монреаль, Квеб, Канада
	Бояр Анна	Апердейл, Ривер, Н. Дж.
	Чайковська Наталія	Моріс Плейнс, Н. Дж.
	Дольницька Олександра	Монреаль, Квеб., Канада
	Дутко Юліян	Асторія, Н. Й.
	Фітьо Марія	Рівер Едж, Н. Дж.
	Ґут Анна	Ню-Йорк, Н. Й.
	Ґураль Ірина	Едмонтон, Алб., Канада
	Городинська Василина	Брайтон, Миш.
	Гидзік Мирон	Парлін, Н. Дж.
	Котиси Ліліяна і Богдан	Кендел Парк, Н. Дж
	Криворучко Анатолій,	Отава, Онт., Канада
	Квітковська Марта	Стерлінґ Гайтс, Миш.
	Лащенюк Василь	Сомерсет, Н. Дж.
	Лехнюк Ярема	Палатайн, Іл.
	Левак Анна	Сіетл, Ваш.
	Лоян Валентин	Честер, Па.
	Луцк Ольга	Такома Парк, Мд.
	Лушняки Ольга і Микола	Чикаґо, Іл.
	Мазурок Надія	Едмонтон, Алб., Канада
	Падик Ольга	Етобіко, Онт., Канада
	Петрівський Михайло	Норт Порт, Фла.
	Петришин Олекса	Тандер Бей, Онт., Канада
	Плещен Павло	Тернопільська обл., Україна
	Романюк Тарас	Гемден, Кон.
	Рудик Михайло	Лонґ Айленд Сиґі, Н. Й.
	Сенечко Лев	Чикаґо, Іл.
	Штогрин Юрій,	Ню-Йорк, Н. Й.
	Скрип Віра	Фт. Лодердейл, Фла.
	Слевінський Тарас	Стретфорд, Кон.
	Стадник Степан	Чикаґо, Іл.
	Свансон Лариса	Пало Алто, Кал.
	Ковальчук Володимира	Львівська обл, Україна
	Васів Василь	Кліфтон, Н. Дж.
	Ватраль Микола	Вестон, Онт., Канада
	Вербицький Лев	Вудсайт, Н. Й.
	Війтович Юрій	Чикаґо, Іл.
	Волошини Марія і Григорій	Форест Гілс, Н. Й.
5	Гальма Елісон	Вінніпеґ, Мон. Канада
	Кисілевський Юрій	Кліфтон, Н. Дж.
	Тимюк Дмитро	Балтимор, Мд.
	Бюлка Ольга	Норт Порт, Фла.
	Білан Василь	Рочестер, Н. Й.

5 дол.	Бойцун Анастазія,	Трентон, Н. Дж.
	Бойчук Анна	Ворен, Миш.
	Брикович Теодозія	Філядельфія, Па.
	Ціх Михайло	Лондон, Онт., Канада
	Демянюк Д.	Менвіл, Н. Дж.
	Ґамрат Михайло	Монреал, Квеб., Канада
	Гринчишин Василь	Вебстер, Н. Й.
	Іванейко Ольга	Бінґгемтон, Н. Й.
	Каніщак Андрій	Ярдвіл, Н. Дж.
	Кашперська Валентина	Вінніпеґ, Мон., Канада
	Клименко Григорій	Кліфтон, Н. Дж.
	Копичук Роман	Сент Авґустін, Фла.
	Ковалюк Маркіян	Орлінс , Онт., Канада
	Кременець Михайло	Чікопі Мас.
	Курис Богдан	Бронс, Н. Й.
	Лехніцький Семен	Чикаґо, Іл.
	Літинський В.	Винантскил, Н. Й.
	Литвинишин Йосиф	Гінсдел, Іл.
	Марушка Микола	Чикаґо, Іл.
	Мовчан Олена	Ворен, Миш.
	Огаренко Любомира	Чикаґо, Іл.
	Онуфреї Сільвія і Сергій	Фініксвіл, Па.
	Оріховська Дарія	Вестгемптон, Н. Дж.
	Постоловський Йосиф	Ворен, Миш.
	Пик Марія	Чикаґо, Іл.
	Росінський Віктор	Пенінґтон, Н. Дж.
	Ровенко Микола	Норт Порт, Фла.
	Рузилович Микола	Філядельфія, Па.
	Сарахман Євген	Філядельфія, Па.
	Січ Дмитро	Алфред Стн., Н. Й.
	Слук Микола	Словн, Н. Й.
	Сміґельші Ніна	Спрінґфілд, Н. Дж.
	Смолинський Богдан	Шрузбурі, Мас.
	Тарасюк Степан	Стретфорд, Кон.
	Токар М.	Випані, Н. Дж.
	Тимюк Дмитро	Балтимор Мд.
	Уздийчик Володимир	Йонкерс, Н. Й.
	Варшона Олена	Амстердам, Н. Й.
	Віліямс Ярослава	Ст. Луїс, Мо.
	Волощук Марія	Ворен, Миш.
	Вирста Анна	Філядельфія, Па.
	Разом:	**2,281 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

„Завдяки таким подвижникам Україна буде...

Вірному воїнові слова Анатолієві Погрібному - на сороковий день відходу

З великим жалем пишу ці рядки. Пишу їх не тільки щоб вшанувати пам'ять великої людини і доброго друга, але й тому, щоб бодай трохи заспокоїти той біль, який мені принесла його смерть. Одну з найнестерпніших сторінок старости – проводжання у вічність добрих приятелів, людей, з якими єднає близкість душ, яку важко, а то й неможливо інтелектуально пояснити – Ґете називав Wahlverwandschaft – це майже хемічна сила, яка єднає духово.

Анатолій Григорович Погрібний народився 3 січня 1942 року в селі Мочалище на Чернігівщині; він помер 10 жовтня 2007 року у Києві. Найважливіші дані його життєвого шляху є наступні. У 1966 році він закінчив студії на філологічному факультеті Київського університету. Опісля учителював та працював журналістом, дописував до „Літературної України". У 1970 році розпочав наукову кар'єру у Київському університеті, де, як доктор філологічних наук, став професором української літератури і журналістики та завідуючим цією катедрою. Після 1991 року став професором філософічного факультету УВУ, а згодом – співзасновником і першим деканом факультету україністики. Він є автором численних книжок про українську літературу, які почали появлятися друком 1981 року; остання з них вийшла кілька місяців перед його відходом у вічність. А. Погрібний залишив дружину Галину і двох синів, дипломата Віталія і юриста Валентина.

Дружбу з А. Погрібним завдячую покійному Олесеві Гончареві, який, ще до доби української незалежности, порадив мені запросити професора на наукову конференцію, яку я тоді з рамени НТШ організував в Колюмбійському університеті в Ню-Йорку. Тоді А. Погрібний вперше мав нагоду ближче запізнатися з американським науковим світом і з українською громадськістю в США. Пригадую, його доповідь „Чи повернемо Голіата?", яку я мав приємність перекладати на англійську мову, мала тоді величезний успіх. Пізніше він читав цілу серію лекцій на цю тему в Українському Вільному Університеті в Мюнхені.

Це був початок нашої дружби і початок його плідних взаємен з українською діяспорою. Відтоді він часто бував у мене, а я – у нього в Києві. Ми обмінювалися листами, думками, публікаціями, навіть – студентами. Один з них, Олексій Опанасюк, що писав дипломну роботу під його орудою, пізніше захищав магістерську тезу у мене в Ля Саль-університеті у Філядельфії. Коли професора не стало, О. Опанасюк зронив у розмові зі мною: „Завдяки таким подвижникам Україна буде..."

У цих словах – суть великого спадку покійного. Він дуже багато зробив, щоб Україна була. Блискучий літературознавець, він знав вагу слова і ним будив українськість в усіх нас, на материку Україні і в діяспорі сущих. Його невтомність добре знали і цінили в Київському університеті і УВУ, де він читав історію української літератури, в Міністерстві освіти, де він був першим заступником міністра і де запам'ятався сміливими реформами освітньої сфери, в Київському відділенні Спілки письменників, яким керував, в Товаристві „Просвіта", в Комітеті з премій Івана Огієнка, в Науковому Товаристві ім. Шевченка і в багатьох інших установах та організаціях. Як лавреат Шевченківської премії, він був одним з тих рідкісних активістів-академіків, який зробив величезний внесок не тільки в науку, але й у розвій і поглиблення української самосвідомости та української гордости у людях. А. Погрібний втішався пошаною і любов'ю усіх свідомих українців, де б вони не жили.

В Україні його радіопрограму „Якби ми вчились так, як треба" слухали сотні тисяч людей і любувалися нею; вона була надзвичайно популярна, і саме цього року мав бути відсвяткований її ювілей. Він промовляв на ній просто, щиро, до серця людей, заохочуючи своїх слухачів не соромитися нічого свого рідного, українського, плекати рідну мову, спілкуватися нею. Було у нього також гостре слово критики для тих, що руйнують Україну. Воно часто викликувало анонімні листи та телефонні дзвінки від тих, кого правда в очі коле. Але він не боявся ніяких погроз, він не знав, що таке страх. Він був тим великим шляхетним воїном, зброєю якого було слово. Він був будівельником української культури.

Тепер, коли його вже немає з нами, за нього говоритимуть його численні книги... Останню з них він подарував мені, коли вже тяжко хворів. Вразила назва – „Поклик дужого чину". Згасаючи, він не тратив духової дужости. Цю міць живила висока місія допомогти українцям, як сам говорить в книзі, „увійти в своє повносилля, сповнюючи тим самим своє призначення на цій землі".

Вічна йому пам'ять!

Леонід Рудницький

Пам'яті Євгена Лозинського

(1909-1977)

Минає вже 30 років від смерти св. п. Євгена Лозинського, українського патріота і громадського діяча, дорогого батька, брата, вуйка та чоловіка. Він належав до покоління, яке, мабуть, найкраще змальоване в словах гимну українських націоналістів: „Зродились ми з великої години, з пожеж війни і з полум'я вогнів, зродив нас біль по втраті України, кормив нас гнет та гнів на ворогів". Саме з цього покоління постала Українська Військова Організація (УВО), яка в 1929 року перетворилася на Організацію Українських Націоналістів (ОУН) під проводом полковника Євгена Коновальця.

Св. п. Євген Лозинський

Є. Лозинський народився в Тисьмениці біля Станіславова (тепер Івано-Франківськ) 18 травня 1909 року. Як учень гімназії, став одним з засновників Пласту у Тисьмениці, також членом УВО, а згодом ОУН. Після закінчення правничих студій на Ягелонському університеті у Кракові мав чотири-літню адвокатську практику в Станіславові та Гусятині. Переслідуваний польською поліцією, був арештований кілька разів. Вийшов на волю з приходом Червоної армії до Галичини та пішов в підпілля. З приходом німців, як активний член ОУН, включився в розбудову Української держави і брав активну участь 30 червня 1941 року у проголошенні її незалежности. Відразу став в перших рядах відбудови держави, але вже 21 вересня 1941 року з іншими провідними членами ОУН на Станіславівщині, між ними з братом провідника ОУН – Василем Бандерою, був арештований ґестапо. Через тюрми Львова і Кракова був вивезений до концтабору в Авшвіці на чотири роки. 6 травня 1945 року в'язні, яких вели на захід, були звільнені американською армією.

Після кількох місяців медичного догляду Є. Лозинський одружився і приїхав до Мюнхену, де включився в мережу ОУН-бандерівців, займаючи важливі пости: був обласним провідником на Баварію та опісля – кадровим референтом при Головному проводі ОУН. В Мюнхені народилася дочка Лариса.

При виїзді з родиною до більшовицький аґент доніс до уряду США, що Є. Лозинський був одним з керівників ОУН, яку американці на підставі совєтських інформацій вважали терористичною організацією. Є. Лозинського з дружиною і маленькою дочкою затримали на кордоні США. При допомозі адвоката Михайла Пізняка, що його найняв спонзор Онуфрій Гавришенко, по чотирьох місяцях увязнення Є. Лозинський був звільнений і прибув до Ню-Йорку, де народився син Аскольд. Є. Лозинський відразу активізувався в УККА, очолив крайові організації – Організацію оборони чотирьох свобід в Україні, Ліґу українських політв'язнів, Товариство „Самопоміч", працював в Союзі українських католиків „Провидіння" та інших українських товариствах. Залишився активним в ОУН як член Головного суду ОУН та дорадник до кінця життя. Його справою стало придбання і будинку Організацій Українського Визвольного Фронту в Ню-Йорку.

Несподівана жорстока хвороба зламала його на 68 році життя, і 17 грудня 1977 року Є. Лозинський відійшов у вічність. Він помер, однак вже 30 років живе у серцях та ділах дітей, які продовжують працю для України.

Вічна йому пам'ять!

Марія Лозинська

Спомин про Головного командира

Сім років тому, працюючи над своєю книжкою про Миколу Лебедя, провідника ОУН (революційної) в часі Другої світової війни, я познайомився з останнім Головним командиром УПА, наступником Романа Шухевича, після його героїчної загибелі у березні 1950 року внаслідок спецоперації підрозділу МҐБ (до 1941 року – НКВД) у селі Білогорща на Львівщині, на всіх щаблях в ОУН, УПА та УГВР – Василем Куком.

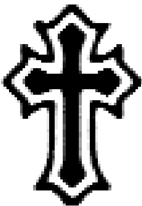
Вперше ми зустрілись з ним готелі „Турист", що поблизу станції метро „Лівобережна" у Києві, й розмовляли не тільки про М. Лебедя, його політичні і людські якості, але й торкались багатьох контроверсійних проблем українського організованого визвольного руху з-під стягу ОУН, УПА, УГВР. Після того ми постійно спілкувалися телефонічно, листовно, також я кілька разів відвідував В. Кука у його помешканні при вулиці Чудновського у Києві. Це була тісна квартирка, так звана „хрущівка", де все було завалено книгами та паперами, на стіні висів український рушник, побіч фото дружини та відзнаки УПА й УГВР.

Останній раз я розмовляв з В. Куком по обіді 25 серпня, вітаючи його з Днем Незалежности України, бо напередодні, повернувшись пізно додому, не хотів його турбувати, знаючи з наших попередніх розмов, що його здоров'я, з огляду на поважний вік, не найкраще. Але він ніколи не скаржився, був оптимістом. Мовляв, як для його віку – добре. Втім, так воно й було, бо читав він до останніх днів без окулярів, у свої 94 роки користувався комп'ютером та Інтернетом, був надзвичайно активним у громадському житті.

Представники української політичної еміґрації з різних середовищ не вдостоювали ні пошаною, ні увагою В. Кука – з огляду на те, що він нібито заломився (бо ж перебував під слідством шість років, але засуджений совєтським судом не був), та ще й написав „Відкритого листа..." у 1960 році до кількох очільників української еміґрації, у тому числі й до згаданого вище М. Лебедя, з закликом припинити підтримку визвольної боротьби. А згодом працював в Інституті історії Академії Наук УРСР. Звичайно, підозри були. А закидів та зневаги було ще більше. Але чи всі вони були обґрунтовані? Не думаю.

Найголовнішого не могли спростувати критики полковника В. Кука – його заслуг в підпільно-повстанській боротьбі до часу арешту. Адже організоване його зусиллями націоналістичне

(Закінчення на стор. 30)

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 6 листопада 2007 р. відійшла у вічність маґістер фармації

СВ. П.

ТЕОДОРА КУЗЬМОВИЧ

У глибокому смутку залишилися:

син – д-р ТРУВОР КУЗЬМОВИЧ
донька – д-р МАРТА з чоловіком д-ром ОЛЕКСІЄМ ЦЕНКОМ
внуки – ЛЕСИК і АНДРІЙ ЦЕНКО

Вічна Її пам'ять!

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відходу у Божу вічність нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

СВ. П.

БОРИСА ГЛОБИ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в суботу, 24 листопада 2007 р., о год. 8:30 ранку в церкві св. Тройці в Силвер Спрінґ, Мд.

Про молитви за душу Покійного просять:

дружина – ТАМАРА
син – АСКОЛЬД-БОРИС
доньки – НАТАЛІЯ з мужем МОДЕСТОМ ЗАХАРЧЕНКОМ
– ЗОРЕСЛАВА-ХРИСТИНА
– КСЕНЯ-ТЕТЯНА
внук – МОДЕСТ ЗАХАРЧЕНКО мол.

Спомин...

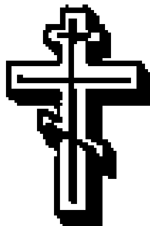
(Закінчення зі стор. 29)

підпілля внаслідок інфільтрації осіб та клітин Похідних груп ОУН(б) в колишнє підрадянське середовище на окупованих німцями теренах Південної України, особливо на Дніпропетровщині, було одним з наймасовіших та найбільш організованим на Наддніпрянщині. Про це є спогади безпосереднього учасника й організатора клітин українського націоналістичного підпілля в Донбасі Євгена Стахова „Крізь тюрми, підпілля й кордони" та „Останній молодогвардієць", як також розвідки В. Нікольського „Підпілля ОУН(б) у Донбасі" (Київ, 2001) та Василя Марковича „Підпілля ОУН у Запорізькій області" (Запоріжжя, 2001). Писав про це й незабутній Юрій Киричук у своїй доволі ґрунтовній праці „Український національний рух 40-50-их років XX ст.: ідеологія і практика" (Львів, 2003), також про це пишуть у своїх кількох поважних розвідках науковці з національної Академії СБУ Дмитро Веденєєв та Генадій Биструхін. Як би там не було, але заслуги В. Кука до його арешту, як під польською, так і під німецькою та більшовицькою окупацією – незаперечні.

Разом з цим правди про перебіг затримання, слідства МҐБ-КҐБ та перипетій життя В. Кука після 1954 року достеменно ніхто не знає. А зі свого досвіду військової служби офіцером на атомних підводних човнах СРСР, де панував надзвичайний режим таємности, я дещо знав про підступні й провокативні методи діяльности спецслужб КҐБ. Я впевнений, що В. Кук не уник тортур, приниження та провокацій, бо знав він чимало. Знали, мабуть, про це і його критики. Чи все йому вдалося перенести у фізичному пляні? Не знаю. Але, безперечно, якщо він щось і сказав слідчим, то сказав не все, або сказав те, що спецслужби знали й без нього.

Таке напружене, трагічне й героїчне життя мав генерал-хорунжий УПА В. Кук, який 9 вересня цього року відійшов у Вічність.

Олександер Панченко,
м. Лохвиця, Полтавська обл.

З невимовним жалем повідомляємо родину, приятелів та українську громаду, що 9 листопада 2007 р. відійшла від нас у вічність наша улюблена і невіджалувана МАМА, БАБУСЯ і СЕСТРА

СВ. П.

РАЇСА ІХТІЯРОВ

(з дому КОВАЛЕНКО)

нар. 3 квітня 1929 р. в місті Кіровоград, Україна.

Відвідини в п'ятницю, 16 листопада від год. 4-ої до год. 7-ої веч. в Українській православній церкві св. Покрови, 6629 N. 12th St. Philadelphia, PA.

ПАРАСТАС в п'ятницю, 16-го листопада о год. 7-ій веч.

Похорон в суботу, 17-го листопада о год. 9-ій ранку, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного, S. Bound Brook, NJ.

Горем прибиті:

донька – ЮЛЯ КОЛИБАБЮК з чоловіком ОРЕСТОМ
син – ЮРКО ІХТІЯРОВ
внучки – ТЕТЯНА і СОФІЙКА КОЛИБАБЮК
сестра – ТАМАРА ПОГУЛЯЙ з дітьми ЛЯРИСОЮ і ОЛЕКСАНДРОМ з родинами
родини в Америці і Україні – МАКАРЕНКО, КОВАЛЕНКО, ІХТІЯРОВ

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною та приятелями, що в четвер, 8-го листопада 2007 р. несподівано відійшов у вічність на 57-му році трудолюбивого життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ЗЯТЬ, СЕСТРІНОК, КУЗИН, ШВАҐЕР і ВУЙКО

СВ. П.

інж. ОЛЕГ БОРИС ЦЮК

Пластун куреня „Бурлаки“.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 13 листопада 2007 р. в церкві св. Анни у Ворінґтон, Па.

Похований на St. Mary Cemetery, Elkins Park, PA.

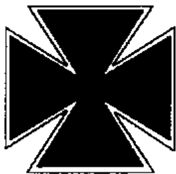
Залишені в глибокому смутку:

дружина – РЕНЯ ЦЕГЕЛЬСЬКА ЦЮК
сини – СТЕФАН і МАРКО
тета – ІРЕНА НОВОСІЛЬСЬКА з родиною в Австралії
кузинка – ОКСАНА ГОРАЄЦЬКА з родиною
свати – ЮРІЙ і НАДЯ ЦЕГЕЛЬСЬКІ
сестри дружини – АНЯ ЦЕГЕЛЬСЬКА
– БОГДАННА ЦЕГЕЛЬСЬКА
– СТЕФАНІЯ "ЛЯЛЯ" ЦЕГЕЛЬСЬКА ДІАНДЖЕЛО з чоловіком КРИС і дітьми

та ближча і дальша родина в Америці, Австралії та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви на:
Plast, the Harvard Ukrainian Research Institute, або
St. Anne's Ukrainian Catholic Church in Warrington, PA.

З глибоким смутком повідомляємо українське громадянство, що з волі Всевишнього, 12 липня 2007 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ і ТАТО

СВ. П.

ІВАН ЗАХАРКІВ

нар. 14 вересня 1925 р.
в селі Вишнівчик, Тернопільська область.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА були відправлені у вівторок, 17 липня 2007 р. в Катедральному храмі УГКЦ при Шенштрассе 55 в Мюнхені.

Похорон Покійного відбувся в середу, 18 липня 2007 р. на цвинтарі Вальдфрідгоф, нова частина Льореттопляц.

Залишені в смутку:

дружина – ОЛЬГА
діти – МИРОН, АНДРІЙ і МАРТА
теща – КАТЕРИНА БОЧАН з дочкою МАРУСЕЮ
шваґер – БОГДАН БОЧАН з родиною в Америці
сестри – ОЛЯ і ЮЛЯ з родинами в Україні
кузинки – МАРІЯ з родиною в Україні
– УЛЯНА СТЕК з мужем в Канаді
кузин – РОМАН СТЕЛЬМАХ з родиною в Америці

Вічна Йому пам'ять!

П О Д Я К А

З волі Всевишнього відійшов у вічність 9-го березня 2007 р. наш дорогий МУЖ і БАТЬКО

СВ. П.

д-р ЗИНОВІЙ ҐІЛЬ

Складаємо сердечну подяку родині, приятелям і знайомим за підтримку та участь у похоронних відправах і вшанування пам'яті нашого Мужа і Батька.

Щиру подяку складаємо парохові Української католицької церкви св. о. Миколая в Баффало, Н. Й., всечеснішому отцеві протоієреєві і деканові Мар'янові Процикові, за щомісячні відвідини вдома та уділення Найсвятіших Тайн, переведення всіх похоронних відправ, прощальну проповідь та молитви у 40-ий день відходу у вічність.

Наша вдячність хористам церкви св. о. Миколая за молитовний спів під час Панахиди, а особливо панам Теодозієві та Андрієві Пришлякам за спів під час похоронних відправ.

Щиросердечна подяка Українському Патріярхальному Товариству в Баффало та голові пані Оксані Бережницькій за згадку на патріярхальній радіо-передачі про Покійного відомого патріярхального діяча, члена Баффалівського відділу та коментатора патріярхальної радіо-передачі та за прощальні слова під час тризни.

Особлива подяка редакторові Миколі Галіву за посмертні згадки в газеті „Свобода“ та журналі „Патріярхат“.

Особиста подяка пані Елизабеті та д-рові Олегові Панкевичам за їхню щиру товариську дружбу та професійні медичні поради впродовж довшого часу.

Складаємо найщирішу подяку всім за участь у похоронних відправах, за молитви та пожертви на св. Літургії, телефонічні і листовні вислови співчуття, пожертви на добродійні цілі та квіти.

Хай Всевишній сторицею винагородить Вас усіх своїми ласками!

ВОЛОДИМИРА – дружина
ІГОР – син

<u>У пам'ять Покійного пожертви зложили:</u>

<u>НА СВ. ЛІТУРГІЇ:</u>

Акація Бельмеґа, Джейн Вулф, Креґ Гайслер, Ярослав та Ірена Гоцко, Евген і Анізія Ґіль, родина Кізер, Роман і Ольга Кобрин, Роман Кобрин мол., Стефан Король, Марія Мельник, Наталія Паславська, о. Джордж Ріґер, Маркіян і Ліда Стасюк, Уляна, Петро і Адріяна Шайдел, Марія Шиян.

<u>НА ПАТРІЯРШИЙ СОБОР ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО В КИЄВІ:</u>

500 дол. Володимира Ґіль;
300 Роман, Ольга і Роман мол. Кобрин;
200 Евген і Анізія Ґіль;
по 100 родина Бойцун, Микола Галів, Люба Процик, Ярослав і Оксана Розумний;
по 50 Дарія Кузик, Віра Сендзік, Богдан і Ольга Фараонів, Андрій і Надія Яремко;
40 Ірена і Джордж Колвин;
30 Оксана Бережницька;
по 25 Теодозій і Галина Пришляк, Андрій Пришляк, Люба Цьолко;
по 20 Орест Городиський, Микола і Таня Паславські.

<u>НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ТОВАРИСТВА СВ. СОФІЇ:</u>

400 дол. Ігор Ґіль;
250 Андрій, Христина, Павло і Михайло Тершаковці;
по 100 Ліда Грищишин, Дарія Кострубяк, Андрій Лемішка, Олег і Елизабета Панкевич;
по 50 Любомир і Надія Бабяк, Тамара Панкевич.

<u>НА ПАТРІЯРХАЛЬНУ РАДІО-ПЕРЕДАЧУ В БАФФАЛО:</u>

30 дол. Уляна Лоза;
20 Онуфрій і Галина Білоголовські.

<u>ВІНКИ І КВІТИ ПРИСЛАЛИ:</u>

Зоран і Данута Асевські, Акація Бельмеґа, Сілвія Білоброн, Юрій Гальський, Ярослав і Ірена Гоцко, Александер Гоцко, Стефан Ґеча, Михайло, Адріана, Івасик і Наталія Клачані, Роман і Ольга Кобрини, Роман Кобрин мол., Ярко і Керен Крупи, Богдан, Данило і Александра Липки, Олег і Елизабета Панкевичі, Марія Порплиця, Даньелка і Калина Порплиця.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*